

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμών ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικού: Ετησία... δρ. 8,-
Εξάμηνος... > 4,50
Τρίμηνος... > 2,50

Εξωτερικού: Ετησία φρ. χρ. 10,-
Εξάμηνος > 5,50
Τρίμηνος > 3,-

Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκαστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Εσωτερικού λεπ. 20, Εξωτερικού φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Οδός Εθνεπίκου άρ. 38, παρά το Βαρθάνιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος **Εν Αθήναις, 27 Φεβρουαρίου 1910** Έτος 32ον.—Αριθ. 13

Λατρευτήν Στανφορδραν (Έλαβα ευχαριστώ) Έλληνικόν Ξίφος (έχει καλώς) Ν. Γ. Σ. (αυτό τό Π. Π. δέν μου έφάνη και τόσον ξευπνον στείλε μου τίποτε άλλο) Δόξατον Σπαρτιάτην (βραβείον έστειλα δια την Μ. Αγγελιαν άφείλεις ύπόλοιπον λ. 10, διότι από 1—15 λέξεις τιμώνται λ. 75.) Φώτον Τζαβέλαν (όταν θα προκηρυχθή ο νέος Διαγωνισμός προς σύνθεσιν Ασκήσεων δια την Β' Έξαμηνίαν, τότε θα ιδής όλους τούς όρους λεπτομερώς: έν τώ μεταξύ έτοιμάζε μίαν Συλλογήν από 12-15 Ασκήσεις διαφόρων ειδών) Απόλλωνα (έχει καλώς) βραβείον έστειλα κ' εγώ θα ευχαριστηθώ πολύ άν μου γράψης συχνά) Δροσόλουστον Ηώ (έστειλα) Πανέλληρον Όνειρον (εις χωριστόν χαρτί να στείλλης την Συνεργασία σου όχι μαζί με τό γράμμα) Παλλόροισαν (έπίσης) Κωνσταντίνον Λάβαρον (είπα εις την Τρισευγεννην να γράψη κάτι και δια μικρότερα παιδιά) Χαράν των Έλλήνων (καλή ή ιδέα της διπλής εικόνας, άλλ' άτचना ζωγραφισμένη) Κυριαύτίζουσαν Κωνσταντίνον (ευχαριστώ δια όσα γράφεις, άλλα...μη περιμένης νόμους! ύ,τι κάμπε σείς με τό ξεσπάθωμα) Έυγενές Ίδεώδες (τά από 7ης ελήφθησαν) Φίλερον Ήγεμονίδα (τετραδιά έστειλα) ποτε μιά λύπη, ποτε μιά χαρά, έτσι είνε ή ζωή από σέ προπάντων εξαρτάται να βραβευθής) Δόξαν Έλληνικόν Μεγαλείον (ευχαριστώ δια τάς κολακευτικώτατας έκφράσεις ή σύστασις του ύπ' αριθ. 7 έν Μοναστηρίω επανελήφθη εις τό δέκατον φύλλον) Δεινομάχην Μ. Η. (έλπίζω ότι λαμβάνεις τό φύλλον τακτικώτατα περιμένο και τά λοιπά) Πάρον (χαίρω δια την γνωριμίαν, άλλ' ήμπορούσε να είνετο κ' ένωρίτερα, ξ) Νεοέλληνα (βραβείον έστειλα) Καρδιάν Έλληνίδος (ευχαριστώ πολύ δια τό ξεσπάθωμα) έστειλα) Βοσπίδα Ήραν (βλέπεις λοιπόν σήμερα τί είνε αυτός ο Γύρος της Έλλάδος) πού τόσον σ' έξάφινσε! άλλα μη νομίσης ότι θα έκδοθη αυτήν την έβδομάδα! περίμενε ακόμη) Φλάμπουρο της Έλευθερίας, Πατριήν Ναυτοπούλαν, Ρέμβην, κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 16 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 14 (οι έξής: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 έκαστος, και ταχυδρομικῶς φρ. 1,10

Τόμοι 6 (οι έξής: 1, 8, 9, 12, 14, 24, πρὸς φρ. 2,50 έκαστος.

(Οι Τόμοι της Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 10ος και 13ος εξηρηλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1909)

Τόμοι 5: τῶν ετών 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, ὄν έκαστος τιμᾶται:

Αδετος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 6,50.

Τόμοι 7: τῶν ετών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, ὄν έκαστος τιμᾶται:

Αδετος φρ. 7. Χρυσῶδες. φρ. 10.

Τόμοι 4: τῶν ετών 1906, 1907, 1908 και 1909, ὄν έκαστος τιμᾶται:

Αδετος φρ. 8. Χρυσῶδες. φρ. 10.

Ετοιμάζεται δλονέν:

ΝΕΟΣ ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΜΕ ΤΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΓΕΩΡΓ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟΥ ΓΝΩΣΤΟΤΑΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Προσεχός δλαι αϊ λεπτομέρειαι.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αϊ λύσεις δεκται: έξ Αθηνών και Περαιώς μέχρι της 2 Μαρτίου έν τῶν Έπαρχιών μέχρι της 9 Μαρτίου έν τῶ Έξωτερικῶ μέχρι της 28 Μαρτίου.

Ο γάτος τῶν λύσεων, επί τῶ όποιον δέον γράφωσι τάς λύσεις τῶν οϊ διαγωνιζόμενοι, πωλείται εϊ τῶ Γραφείῳ μας εις φανέλεως, ὄν έκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμᾶται φρ. 1.]

116. Δεξιγριφος.

Έαν πρόβεις ενώσης Μετά νήσου του Αιγαίου Τόνομα άνδρός αρχαίου Και σοφοῦ θά φανερώσης.

Έσάλλη υπό του Θριάμβου του Έλληνισμοῦ

117. Συλλαβόγριφος.

Μπροστά σέ ζῶον άγριον Γράψε καλά μιά νότα. Είνε σωστό ό,τι έγραψες; Τό δάσκαλό σου ρώτα.

Έσάλλη υπό του Δεκαπενταετοῦς Πλοιάρχου

118. Μεταγραμματισμός μετά Τονογείφου.

Μέγαν όρυσον θάουσης Όπως έχω άν μάφισης. Αν έν γράμμα μου αλλάξης Και τόν τόνον μου κινήσης, Γίνουμαι κοινή τροφή, Διά τά ζῆα όμως καλή.

Έσάλλη από τά Μαύρα Μάτια

119. Βέλος.

Νάντικασταθαῖον οϊ άστερίσκοι και αϊ στιγμαί δια γραμμάτων ούτως ώστε νάναγινώσκονται: καθέτως μέγας κατακτητής άνω, δεξιᾶ πρόβεις και άριστερά στοιχείον κάτω, δεξιᾶ κατά σειράν: ρήμα, μέλος, μέλος, ένταμον, άριστερά επίσης, ζύλον εφέλεκτον, θεᾶ, συμπερασματικόν, κτητικόν.

Έσάλλη υπό του Ζήτου ή Χιος

120. Κυβόλεξον.

Τό πρώτόν μου έμάγευσε ποτέ και τάς Σειρήνας Τό δεύτερον στερούμενος, άδύνατον να ζήσης. Η δόξα μου έσκίασε τάς παλαιάς Αθήνας. Προστάτης όπλων λέγομαι κ' έκστρατειών επίσης.

Έσάλλη από του Φιλ της Μάνας

121. Έπιγραφή.

Ν Ν Κ Κ Σ Σ Α Μ Ν
Ω Ο Ο Β Α Η Ι Ε

Ζητείται ή ανάγνωσις της έπιγραφής ταύτης.

Έσάλλη υπό του Ύπερασπιστοῦ του Έθνος

122. Μαγική Εικών άνευ Ειδόνος.

Παιδιά, έλάτε! φρόνημα Να ποῦμε παραμύθια... Χάσω καθήστε στο χαλί... Μα εγώ θα πῶ τό πρώτο, Από βιβλίο ποῦχαμε Πολύ μεγάλο κράτο. —Και τί βιβλίο είνε αυτό; —Δέν σας τό είπα; αλήθεια!.. Έσάλλη υπό του Έξοριστου Βασιληᾶ

123. Διπλή Άκροστιχίς.

Τᾶ μέν αρχικά τῶν κάτωθι ζητούμένων λέξεων αποτελοῦν "Ηπειρον, τά δέ δεύτερα γράμματα θηρίον.

1. Ιστορικῶς ποταμός της Μ. Ασίας.
2. Φυσικόν φαινόμενον. 3. Χώρα της Μ. Ασίας. 4. Φιλόσοφος.

Έσάλλη υπό της Χαράς τῶν Έλλήνων

124. Έλλειψοσύμφωνον.

α - αηα - αηα.

Έσάλλη υπό του Πιστις Πατρός

125. Γρόφος.

ΕΙ ΕΙ ΕΙ
ΕΙ ηζαν γ' ΕΙ
ΕΙ ΕΙ ΕΙ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ασκήσεων τῶ φύλλου 5.

32. Απόστολος (από, στόλος) — 33. Διόνυσος (δύο, νήσος). — 34. Κασσιανή (κά, σί, α, ν.) — 35. Θύμος-θύμος-μύθος.

36. Δ ΠΑΝ ΤΗΝΟΣ ΚΡΟΙΣΟΣ ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ 37-39. 1. Μολών λαβέτω 2. Η Κόπος είνε νήσος. 3. Ο τογας είνε μέρος της οικίας. — 40. Έχεις φλωριά, έχεις θωριά, — έχεις γρόσα, έχεις γλώσσα. — 41. ΡΟΔΟΣ (Ρήνος, πΟλος, Πάδος, Πάρος, βέλοΣ.) — 42. Η γλώσσα μη προτρέχτω του νοῦ. — 43. Η σοφία μέγα δῶρον εστι (εις σφ-τα με γᾶ-δωρῶ ναι στή).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΕΡΧΕΤΑΙ!!! ΕΡΧΕΤΑΙ!!!

!!! ο Τζακιτζής Μεχμέτ !!! (1,52)

ΕΒΕΔΟΘΗΣΑΝ εις κομψώτατον τόμον μεγάλου 8ου Η ΚΑΤΟΧΗ—ΤΟ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ και Η ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ του κ. ΓΕΡ. ΒΩΚΟΥ και πωλοῦνται όλα όμω δρ. 2 εις τά κυριώτερα βιβλιοπωλεία. Οι έν ταις έπαρχίαις ζητήσατε τό βιβλίον από τά υποπρακτορεία τῶν έφημερίδων. (1,53)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Α' ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Β' ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Γ' ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ

Έκαστον δρ. 8.

Και τά τέσσαρα μαζί, δρ. 10.

Προσεχός: Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ (Φωτεινή Σάντη)

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ Κ' Η ΠΡΟΣΩΠΙΔΑ

Καμάρωνε μιά προσωπίδα μπόρος στον καθρέφτη μιά φορά κ' έλεγε: «Πουθενά δέν είδα δυό μάτια τόσο φωτερά.

»Όσάν άτίμητα διαμάντια άστράφτουν και λαμποκοποῦν στον ήλιο και στο φῶς άγνάγια γι' άκτινες της ματιές σκορποῦν.

»Μά και τό χρώμα τους—τί χρώμα! γαλάζιο σαν τόν ουρανό καταμεισήμερα, κι' άκόμα πιό ξάστερο, πιό γαλανό!

»Και λένε τόσα, λένε τόσα όταν γοργά άνοιγοσφαλοῦν, όπου θαρρείς πῶς δίχως γλώσσα μιά γλώσσ' αλλοιώτικη μιλοῦν.

»Και ξάγροφνα και νυσταγμένα και τ' άστρα ή λάμψη των νικᾶ. Πουδ' άλλος έχει σαν έμένα δυό μάτια τόσο ευγενικά!»

Κ' ένῶ περήφανη θωροῦσε μέσ' στοῦ καθρέφτη τό γυαλί, τό πρόσωπο ποῦ την φοροῦσε με τέτοια λόγια της μιλεῖ:

—Την άμναλιά σου φανερώνεις! Τά μάτια αυτά τά ζηλευτά άνώφελα τά καμαρώνεις είνε δικά μου μάτια αυτά.

»Μ' όσα παινήματα κι' άν είπες, άν παῦσω εγώ να σε φορῶ, θάγης γιά μάτια δύο τρύπες, γιά φῶς άγέρα καθαρό.

»Μέ ξένη λάμψη αυτός ποῦ τάχα νομίζει πῶς φεγγαβολᾶ, του κάκου χαίρεσαι! μονάχα τόν έαυτό του ξεγελαῖ.

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων.—Εις τῶν Δούναβιν, μέσα εις μίαν βάρκαν, υπό σωρῶν δικτύων, είνε κρυμμένος ο μικρός Τιάρκος, τόν όποιον ο προστάτης του, ο γέρον Βοδόγ, ο βασιλεύς τῶν Ατσιγγάνων, μετρημειομένος εις Μονομάτην Ζητιάνον, προσπαθεῖ να φυγαδέσθη κρυφίως από την πόλιν Λίντε, διότι φέρε έπιστολήν του Μεγάλου Ναπολέοντος προς τόν στρατηγόν πρόγνηπα Μυράτ. Την έπιστολήν αυτήν ο μικρός βοημῶς ήρασε και διάσωσε, καθ' ήν στιγμήν ο κομιστής της, ο γάλλος λοχαγός Λουδοβίκος Κορμάς, προδοθεῖς, ήμματούζετο υπό τῶν Αυστριακῶν. Η βάρκα του Βοδόγ ανακαλύπτεται από έν φυλακείον και δύο αυστριακοί φρουροί, πλησιάζον ύποπτοι να την εξετάσουν. Απαθής ο Βοδόγ προσποιείται τόν αλίεα και άπαντή όυ φαρεῖει πέρις δια τό τραπέζι του κ. φρουράρχου.

Η άπάντησις αυτή ικανοποίησε τούς δύο στρατιώτας. Και ήτοιμάζοντο να εξακολουθήσουν τόν δρόμον των, όταν ο δεύτερος, κάπως ζωηρότερος, είπε:

—Και δέν μου δείχνεις τί έπιασες, καλέ μου άνθρωπε;

—Α, όχι και μέγала πράγματα...

—Δέν πειράζει, θέλω να ιδῶ...

Και ο περιεργος Αυστριακός, έγκύσας την λέμβον, έπήδησε μέσα. ένῶ ο σύτροφός του έμεινεν εις την όχθην. Αφῶ ήρῆνευσεν παντού, ο στρατιώτης έκκληκτος άνέκραξε:

—Καλέ σῦ δέν έπιασες οὔτε λέπι! Όρατος φάρδς είσαι!

—Τί να γίνη! άπόψε δέν είχα τύχη, άπεκρίθη ο Μονομάτης άπαθής.

Ο μέγας σωρῶς τῶν δικτύων, υπό τῶν όποιον έκρύπτετο ο Τιάρκος με την γίδα του Λέαν, ειλκυσεν έξαφνα την προσοχήν του Αυστριακού. Συνέλαβε κανέν κίνημα του παιδιου ή του ζῶου; Πολύ πιθανόν. Διότι τρέξας κατ' εῤθεῖαν εις την πρόωρον, εσήκωσε τα δίκτυα και έπιασε τα πόδια του Τιάρκου. Ο μικρός, παγωμένος από τόν ρέθον, δέν έκινήθη.

—Μπα, μπα; έκαμεν ο στρατιώτης ειρωνικῶς έτσι τά κρύβεις έσύ τά φάρια;... Μα για σάσου, γιατί μου φαίνεται πῶς είνε εκείνο που θέλουμε να πιάσουμε και μετς... Ναι, καλέ! Είνε ο μικρός ποῦ τάσκασε από την καμινάδα με τό γράμμα του Ναπολέοντος!

Μόλις έπρόφθασεν ο Αυστριακός να τελειώση αυτήν την φράσιν, όταν ο έπαίτης έβγαλεν από τό θυλάκιόν του μίαν αργυράν συρίκτραν, την έφερε ταχέως εις τό στόμα, και όβςς συριγμός άντήχησεν εις τό σκότος.

«Όδηγητάτε με εις τόν στρατάρχη Μυράτ...—είπεν ο Τιάρκος...»

Ο Τιάρκος, ο όποιος ήγωνίζετο υπό τὰ δίκτυα νὰ διαφύγη τὰς χεῖρας τοῦ στρατιώτου, ἀνεγνώρισε τὴν συρίκτραν τοῦ βασιλέως τῶν βοημῶν.

Τὴν ἰδίαν στιγμήν, ὡς νὰ ἐπερίμεναν αὐτὸ τὸ σύνθημα, δύο σκιαὶ ἐξώρμησαν ἀπὸ τὰ δένδρα τῆς ὄχθης. Αἱ δύο αὐταὶ σκιαὶ ἔκαμαν κάποιον κίνημα, καὶ ἀμέσως, οἱ δύο στρατιῶται, ὁ ἕνας ἀπὸ τὴν λέμβον καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν ὄχθην, ἔπεσαν δεμένοι, συρόμενοι ὡς ἀπὸ δύναμιν μυστηριώδη... Δύο σχοινία, ριφθέντα ὑπὸ ἐπιτηδείων χειρῶν, τοὺς περιέσφιγγαν ἀσπλάγχχνως μὲ τὰς θηλείαι τῶν. Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμήν, καὶ διὰ νὰ κατασιγάσῃ τὰς κραυγὰς τῶν συλληφθέντων, ὁ Βοδόγ ἔρριψεν εἰς τὸν ποταμὸν τὸν δυστυχῆ στρατιώτην, τὸν ἐν τὸς τῆς λέμβου, οἱ δὲ δύο ἄνθρωποι τοῦ, εἰς ἕν νεῦμά του, ἔτρεξαν καὶ ἐρίμωσαν δυνατὰ τὸν ἄλλον, ὁ ὁποῖος εἶχε πέσει

ἐξακολουθῶν νὰ χειρίζεται τὴν κώπην τοῦ εἶμαι ἐγώ... ἐγώ, ὁ Βοδόγ. Αὐτοὶ οἱ ἠλίθιοι Αὐστριακοὶ μ' ἀνάγκασαν νὰ σοῦ φανερωθῶ. Ἀλλὰ θὰ τὰ ποῦμε ἀργότερα... Γιὰ τὴν ὥρα, μένε ἡσυχος κάτω ἀπὸ τὰ δίκτυα σου. Δὲν εἶμθα ἀκόμη ἐκτὸς κινδύνου. Μὰς μένει νὰ περάσωμε καὶ τὸ τελευταῖον ἐχθρὶκὸν φυλακεῖον.

Ο μικρὸς προσεπάθησε νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀνυπομονήσαν του. Καὶ κατῴρθησε μὲν νὰ σιωπήσῃ, ἀλλὰ τρελλὸς ἀπὸ χαρὰν, ποῦ νὰ ἡσυχάσῃ πλέον κάτω ἀπὸ τὰ δίκτυα! "Ὅλοι οἱ φόβοι τοῦ εἶχον διασκεδασθῆ, ἤξευρε πλέον ὅτι κανεὶς κίνδυνος δὲν ἤμποροῦσε νὰ τὸν φθάσῃ: "Ὁ βασιλεὺς Βοδόγ ἦτο μαζί του! εἶχεν ἐπανεῦρῃ τὸν πρῶτον κύριόν του! "Ὡ, πόσον ἀνυπομονοῦσε νὰ ριφθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας του!

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ἡ ὁποία τῷ ἐφάνη μακροτέρα ὀλοκλήρου ἡμέρας, εἶδε τὸν Βοδόγ νὰ ρίπτῃ τὴν κώπην του εἰς τὸ βάθος τῆς λέμβου καὶ τὸν ἤκουσε νὰ κραυγάζῃ φαιδρῶς:

— Ἐτελείωσε! Ἐσωθῆκαμε! Τιάρκο, παιδί μου, ἔλα νὰ με φιλήσῃς!

Ο Βοδόγ ἐξηγεῖται.

Μὲ ποίαν χαρὰν ὁ μικρὸς βοημὸς ἐπήδησε εἰς τὸν λαίμυρνον τοῦ γέροντος κυρίου του, εἶνε ὅλως περιττὸν νὰ σᾶς εἰπῶ! Ἐγελούσε συγχρόνως κ' ἔκλαιεν ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ἐξήντη μόνος τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα ἀπὸ τὰς σκληρὰς δοκιμασίας ποῦ ὑπέστη, θὰ ἤθελε νὰ μείνῃ οὕτω πολλὴν ὥραν, πολλὴν γλυκὴ συναίσθημα ἀσφαλείας, ἀνακαύσεως, εὐτυχίας τὸν ἐπλημύριζε, καὶ δὲν εὕρισκεν οὔτε κἄν τὴν δύναμιν νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὸν γέροντα τὰς ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας οὗτος ἐπερίμενε.

Τότε ὁ Βοδόγ τῷ ἔδωκεν ἄφ' ἑαυτοῦ τὴν ἐξήγησιν τῆς μυστηριώδους πρὸς αὐτὸν διαγωγῆς του. Τῷ τὰ εἶπεν ὅλα: πῶς τὸν εἶχεν ἀποθέσῃ κοιμισμένον ἐπὶ τοῦ δρόμου ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ ἐπερνούσαν ὁ Λουδοβίκος Κορμαῆς πῶς εἶχε μετεμφορῆσθῆ εἰς ζητιάνον Μονοματῆν διὰ νὰ ἡμπορῆ νὰ τὸν παρακολουθῆ καὶ νὰ τὸν ἐπιβλέπῃ ἀγνώριστος πῶς εἶχε κάμῃ διὰ νὰ τὸν βοηθῆσῃ εἰς τὴν τελευταίαν του περιπέτειαν, τῆς ὁποίας ἡ λύσις ὑπῆρξε τὸσον αἰσία...

— Τὸ σχέδιόν μου ἐπέτυχεν ὅσον δὲν ἤλπίζα, συνεπέρανε ὁ γέρον βασιλεὺς, ἀφοῦ μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἐγχειρίσῃς τὸ γράμμα τοῦ Ναπολέοντος εἰς τὸν πρίγκιπα Μυράτ, καὶ θὰ ἐκπληρώσῃς, σὺ ὁ μικρὸς Τιάρκος, τὴν ἐντολήν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ λοχαγὸς Κορμαῆς ἀπέτυχε.

Ο μικρὸς ἐμειδίασεν ἀπὸ εὐχαρί-

στησιν καὶ ἀπεκρίθη: — Καὶ ὅμως ἔτσι εἶνε! "Ἦθελα νὰ βλεῖσα τὰ μούτρα ποῦ ἔκαμαν οἱ κουτο-Αὐστριακοὶ ὅταν δὲν μ' εὕρηκαν οὔτε ἐπάνω στὴ σκεπὴ οὔτε μέσα στὴν καμινάδα!

— Ἐδείχθης ἄξιος μαθητῆς μου, ἀνέκραξεν ὁ Βοδόγ, καὶ εἶμαι ὑπερήφανος γιὰ σένα!

— Ναι, ἐξηκολούθησεν ὁ Τιάρκος, ἀλλὰ χωρὶς ἐσᾶς, δὲν θὰ κατῴρθηνα ποτὲ νὰ βγῶ ἀπὸ τὴν πόλι.

— Πολὺ πιθανόν, ἀπεκρίθη ὁ γέρον, ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ μοῦ ὀρκισθῆς ἕνα πράγμα.

— Τί;

— Δὲν θὰ πῆς σὲ κανένα τί καὶ πῶς... δὲν θὰ ὀμιλήσῃς γιὰ μένα... Μόνος σου βγήκῃς ἀπὸ τὴν πόλι μὲ βάρκα καὶ κανένας δὲν σ' ἐβοήθησῃ νὰ ξεγελάσῃς τοὺς σκοπούς... Ἐνόησες;

— Ὅστε λοιπόν, εἶπεν ἐκπληκτος ὁ Τιάρκος, μὲ προστάζετε νὰ πῶ ψέμματα, σᾶς ποῦ μου λέγατε πάντα πῶς τὸ ψέμμα εἶνε πράγμα κακὸ;

Ο βασιλεὺς Βοδόγ εὐχαριστήθη πολὺ ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν τοῦ μαθητοῦ του.

— Δὲν σὲ προστάζω νὰ λέγῃς ψέμματα, εἶπε, θέλω ὅμως νὰ πιστεῖσῃς ὁ κόσμος ὅτι μόνος σου ἔκαμες αὐτὸ τὸ κατόρθωμα.

— Γιατί;

— Διότι ἡ ἱστορία σου θὰ φθάσῃ ἴσως σταυτιὰ τοῦ Ναπολέοντος, καὶ ὅταν μάθῃ ὅτι ἕνα μικρὸ ἀταίγγανόπουλο, ἔρημο, χωρὶς γονεῖς, χωρὶς στήριγμα, ἐφέρεθῃ τὸσον ὠραία, μπορεῖ νὰ σοῦ δώσῃ τὴν προστασία του.

Πρὸ ὀλίγον τὸν ἔμελε τὸν μικρὸν διὰ τὴν προστασίαν τοῦ Ναπολέοντος. Μήπως δὲν εἶχεν ἐπανεῦρῃ τὸν βασιλέα Βοδόγ; Ἦτο ὅμως συνειθισμένος νὰ ὑπακούῃ τυφλῶς εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ γέροντος καὶ ἀπεκρίθη:

— Ὅθι κάμω, ἀφέντη, ὅπως θέλετε, σᾶς τὸ ὀρκίζομαι. Κανένας στὸ γαλλικὸ στρατόπεδο δὲν θὰ μάθῃ, πῶς μόνον μὲ τὴν βοήθειά σας κατῴρθησα νὰ βγῶ ἀπὸ τὴν πόλι.

— Μπράβο, παιδί μου. Ἔτσι μάλιστα. Διαρκούσης αὐτῆς τῆς συνομιλίας, ὁ Τιάρκος καὶ ὁ Βοδόγ, ἀφοῦ ἀφήκαν τὴν λέμβον καὶ ἔλυσαν τὸν Καρλῆν καὶ τὴν Λέαν, ἐβάδιζαν ἐπὶ ἐρήμου δρόμου κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ. Ἦτο περίπου ἡ δευτέρα πρωινὴ ὥρα.

Ἐξάφνα, μὲ τὸ ἀέτειον ὄμμα του, ποῦ διέκρινε τάντικείμενα ἀκόμη καὶ εἰς τὸ σκότος, ὁ Βοδόγ παρέτήρησε μακρὰν τὴν λάμψιν μιᾶς ξιφολόγγης καὶ ἐσταμάτησε.

— Τιάρκο, εἶπε σοβαρῶς, ἰδοὺ αἱ γαλλικαὶ προφυλακαὶ ἤλθεν ἡ ὥρα νὰ χωρισθούμε.

Ο μικρὸς βοημὸς ἠρώτησε τὸν κύ-

ρίον τοῦ ποῦ θὰ τὸν ἐπανεῦρισκεν, ἀφοῦ θὰ παρέδιδε τὸ γράμμα. Ὁ βασιλεὺς ἔθεσε τότε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ παιδίου καὶ μὲ συγκίνησιν μόλις συγκρατουμένην τῷ εἶπε:

— Δὲν θὰ με ξαναἰδῆς!

Κατ' ἀρχὰς ὁ Τιάρκος δὲν ἐνόησε.

— Μά, ἐπιθύησε, πρέπει νὰ ξέρω ποῦ θὰ σᾶς ἀνταμῶσω πάλι, σᾶς καὶ τὴ Ζινέττα... Δὲν πιστεύω νὰ σᾶς ξαναβρῆκα, γιὰ νὰ σᾶς ξαναγᾶσω πάλι ἀμέσως!..

Σοβαρὸς ὁ Βοδόγ ἀπεκρίθη.

— Ὁ Βασιλεὺς τῶν Βοημῶν δὲν ὑπάρχει πλέον... Εἶμαι ὁ ζητιάνος ὁ Μονοματῆς, καὶ σὺ δὲν πρέπει νὰ στηρίζῃς παρὰ στοὺς νέους σου προστάτας, τὸν λοχαγὸν Κορμαῆν ἢ τὸν Ναπολέοντα. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς θὰ σὲ κάμῃ ἄνθρωπον, Γάλλον στρατιώτην...

Ο Τιάρκος περίλυπος ἠρώτησε:

— Τότε λοιπόν... καὶ τὴ Ζινέττα, τὴ μικρούλα μου φιλενάδα, δὲν θὰ τὴν ξαναἰδῶ;

— Ὅθι τὴν ξαναἰδῆς.

— Ποῦ;

— Στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ θὰ πᾶμε νὰ σὲ ἀνταμῶσουμε ὅταν θὰ γυρίσῃς μαζί μὲ τὰ νικηφόρα στρατεύματα τοῦ Ναπολέοντος.

Ἐπειτα, διὰ νὰ δώσῃ τέλος εἰς τὴν συνομιλίαν, ὁ Βοδόγ, ἀναλαμβάνων τὸ ὄψος τοῦ κυρίου ὁ ὁποῖος προστάζει, ἤρπασε τὸν Τιάρκον, τὸν ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ Καρλῆ, καὶ θλίβων ἀποτόμως τὴν χεῖρά του:

— Πήγαινε, τῷ εἶπε, κατ' εὐθείαν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ποῦ βλέπεις ἐκεῖ πέρα. Εἶνε Γάλλοι στρατιῶται. Ὅθι σὲ δεχθοῦν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας. Θυμήσου τί μοῦ ὠρκίσθης. Οὔτε λέξι περὶ τοῦ βασιλέως Βοδόγ ἢ τοῦ ζητιάνου Μονοματῆ. Εἶνε γιὰ καλὸ σου... καὶ γιὰ καλὸ τῆς Ζινέττας.

Ο Τιάρκος, γνωρίζων καλῶς ὅτι ὁ Βοδόγ δὲν ἐπέτρεπε νὰ συζητοῦν τὰς διαταγὰς του, περιώρισθῃ νὰ τοῦ πῆ χίλια χαιρετισμὰτα διὰ τὴν μικρὰν Ζινέτταν, καὶ ἀφοῦ ἤσπασθῃ τὸ χεῖρ τοῦ γέροντος, ἐπέτρηνε τὴν κοιλίαν τοῦ Καρλῆ καὶ ἀνεχώρησε καλπάζων πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν διεύθυνσιν.

Μακρόθεν, εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός, ἡ φωνὴ τοῦ βασιλέως τὸν προσέπεμπε:

— Καλὴ ἀντάμωσι! Στὸ Παρίσι!.. (*)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.
Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΘΑΒΩΡ

— Τίς εἶ!
— Γαλλία!
— Ἐμπρός, τὸ σύνθημα.
— Ταχυδρόμος τοῦ Αὐτοκράτορος!

Ο Τιάρκος, ἀποκριθεὶς οὕτω, κατὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ Βοδόγ, εἰς τὸν σκοπόν,

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 102.

ὁ ὁποῖος τὸν ἐσταμάτησεν, ὠδηγήθη ἐν τῷ μέσῳ δύο στρατιωτῶν εἰς τὸ φυλακεῖον. Ὅταν ὁ ἀρχιφρουρὸς ἀξιωματικὸς εἶδεν ἐρχόμενον τὸν μικρὸν ἐκείνον καθάλα εἰς ἕνα γάιδαρν, τὸν ὁποῖον ἠκολούθη μία γίδα, δὲν ἤμπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΑΙΡΟΣ μᾶς τὰ ἐχάλασεν. Ἐνομιζομεν ὅτι ἡ ἀνοιξιὰ ἐγκαθιδρύθη ὀριστικῶς, κ' ἐγύρισεν ὀπίσω ὄχι μόνον Φουσᾶ

βορηᾶς παγωμένος, καὶ ὁ ἥλιος, ὁ ὁποῖος οὐρανοδρομεῖ τώρα δώδεκα σχεδὸν ὥρας τὸ ἡμερονύκτιον, τὸν περισσότερον καιρὸν εἶνε σκεπασμένος μὲ λευκῶφαια σύννεφα. Μασκαρεύεται καὶ αὐτὸς καὶ μᾶς κάμνει τὸν «Ἀγγλόν», ὅπως ἐδιάβαζα χθὲς εἰς ἕν χαριτωμένον χρονογράφημα τοῦ κ. Τίμου Μωραϊτίνῃ. Οἱ καίμενοι οἱ μασκαράδες τουρτουρίζουν τάπογεύματα καὶ τὰ βράδια εἰς τοὺς δρόμους, μασκαρευμένους καὶ αὐτοὺς μὲ λευκῶφαια σύννεφα... σκόνης. Ἀλλὰ μ' ὄλ' αὐτὰ, ἡ ἀποκρηάτικη κίνησις, εἰς τὰ Χαυτεῖα, εἰς τὴν ὄδον Σταδίου, δὲν εἶνε τώρα ὀλίγον ζωηρά. Ὑπὸ τὰ ἀφθονα ἠλεκτρικὰ φῶτα τῶν ἐορτασίων διακοσμῆσεων εἰς τὰ ζυθοπωλεῖα, τὰ θέατρα καὶ τὰ καφωδεῖα ὅπου δίδονται χοροὶ, οἱ μασκαράδες περνοῦν πυκνοί. Ἄλλοι πεζοί, ἄλλοι μὲ ἀμάξια. Ἄλλοι μὲ πλουσίαια στολάς, ἄλλοι μὲ πρόχειρα ντόμνια. Ἄλλοι φαιδροὶ καὶ θυρωδέεις, μὲ ὄργανα καὶ μὲ τραγούδια, ἄλλοι σοβαροὶ καὶ σιωπηλοὶ, διότι φυλάγουν ἴσως τὴν τρέλλαν των διὰ τὰ σπίτια ὅπου πηγαίνουν νὰ διασκεδάσουν.

Εἰς τὰ κέντρα, οἱ ὄμιλοι τῶν θεατῶν τοὺς ὑποδέχονται μὲ κραυγὰς, μὲ πρόγγαν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπαντῶν κάποτε κ' ἐκείνοι μὲ τὰς ὀξείας καὶ στρυγμῶδεις φωνὰς των: — «Ἐ, ἔ, ἔ! ὦ!.. ὦ! ὦ! ὦ!..» — Καὶ γίνεται, κατὰ τὴν καθιερωμένην φράσιν, «πανδαιμόνιον» ἀγρίων κραυγῶν, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀντηχεῖ μέχρι βαθείας νυκτός ὅλη ἡ πόλις.

Πολλοὶ διαμαρτύρονται διὰ τὰς κραυγὰς αὐτὰς τῆς ἀθηναϊκῆς ἀποκρηᾶς. Λέγουσιν ὅτι ξεκουφαίνουν χωρὶς νόημα.

Ὅτι εἶνε δεῖγμα βαρβαρότητος νὰ μι-

μηται κανεὶς εἰς τὴν διασκεδασίον του τὰ τσακάλια, τοὺς λύκους καὶ τὰ ἄλλα ζῶα τοῦ δρυμοῦ. Ὅτι οἱ ξένοι μᾶς περιγελοῦν διὰ τὸ παράξενον αὐτὸ ἀποκρηάτικον ἔθιμον, ὅτι ὁ κ. Μπρίτς θὰ θὰ μᾶς ἐσατύριζε, κτλ. κτλ. Καὶ ὅμως οἱ ἄνθρωποι γελοῦν, εὐθυμοῦν, διασκεδάζουσι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον. Μία πρόγγα εἰμπορεῖ νὰ μὴν εἶνε τὸ ἀκρονύκλιον τῆς εὐγενείας καὶ τῆς ἀβρότητος. Οὔτε ἴσως τῆς ἐξυπνάδας. Ἀλλὰ σὲ κάμνει νὰ γελάς ὡς νὰ σὲ γαργαλίζουσι, ὁ δὲ γέλως, καθὼς γνωρίζετε, εἶνε πολλὸ χρήσιμον πράγμα εἰς τὴν ζωὴν, ὑγιεινὸν καὶ τονωτικόν... Ἄλλου εἰς ὁμοίας περιστάσεις, οἱ ἄνθρωποι δὲν ξεφωνίζουσι ἀνάρθως, ἀλλὰ λέγουσι ἐξυπνάδες, νόστιμα πράγματα, λογοπαίγνια καὶ «ἀλογοπαίγνια» κατὰ τὸ εἶδος τοῦ Ἀναγία. Καὶ μὲ αὐτὰ γελοῦν καλλιτέρα. Ἀλλ' ἐδῶ ὅπου τὸ εἶδος εἶνε σπάνιον καὶ οἱ εὐφυλόγοι ἀδὲν τρέχουσι εἰς τοὺς δρόμους, ἡ ἀναρθρὸς κραυγὴ ἀντικαθιστᾷ ὅλα τὰλλα ἀστεία. Πῶς θὰ ἐγελοῦσαμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς, ἂν τυχόν τὴν ἀπηγόρευεν... ἡ ἀστυνομία;

Ἐνα βράδυ, ἀργά, εἰς τὸ «Πανελληνιον», τὸν μέγαν ἀθηναϊκὸν ζυθοπωλεῖον, γεμάτον κόσμον, εἰσῆλθον τρεῖς μασκαράδες, ἕνας κύριος, παληάτσος, καὶ δύο κυραὶ μὲ δόμνια. Κάποιος ἔδωκε τὸ σύνθημα, καὶ ἀμέσως ὄλον τὸ ζυθοπωλεῖον ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ, νὰ ὠρῆται: — «ὦ!.. ὦ!.. ἔε!.. ἔε!..» — Οἱ δυστυχεῖς μασκαράδες τὰ ἔχασαν καὶ δὲν ἤξευραν ἀπὸ ποῦ νὰ φύγουν. Εἶχε κανένα νόημα αὐτὸ; ἦτο καμμία μεγάλη ἐξυπνάδα; Ὅχι βέβαια. Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἦτο θαυμάσιον. Ὅσοι ἔτυχε νὰ παρευρεθοῦν εἰς τὸ ἐξαφνικὸν αὐτὸ προγγάρισμα τριῶν μασκαράδων ὑπὸ ὀλοκλήρου ζυθοπωλείου, ἐξεκαρδίσθησαν ἀπὸ τὰ γέλια. Καὶ πολλοὶ ἐθεδαίωσαν ὅτι ποτὲ δὲν ἐγέλασαν τὸσον εἰς τὴν ζωὴν των!

Μίαν ἄλλην νύκτα, — τὸ περασμένον Σάββατον, — ἐξεγύθη εἰς τοὺς δρόμους μία μεγάλη κομπανία ἀπὸ τριάντα-σαράντα Πιερότους, νέους, ζωηρούς, τρελλοὺς, οἱ ὁποῖοι ἐγορπηθοῦσαν, ἔκαμαν τοῦμπες, καὶ δὲν ἄφιναν «ἡμίψηλο» ποῦ νὰ μὴ τὸ μπᾶσουν μὲ μίαν «καπελλά». Τὸ κακὸν ποῦ ἔγινεν, εἰς τὰ Χαυτεῖα προπαγντων, δὲν περιγράφεται! Σωστὴ κοσμογαλασία. Ἀλλ' οἱ Πιερότοι ἦσαν ἐξυπνοὶ καὶ δὲν περιωρίζοντο μόνον εἰς ξεφωνητὰ. Ἐσκορποῦσαν καὶ ἐξυπνα λόγια, τὰ ὁποῖα ἐπέτειγαν τὰ γέλια. Ἡ τρελλὴ διασκεδασίς τοῦ νυκτερινοῦ πλήθους ἦτο πλέον ἀνθρωπινὴ, πλέον πολιτισμένη. Καὶ ὁ κ. Μπρίτς ἂν παρίστατο, θὰ ἔμενεν ἴσως εὐχαριστημένος...

Ἔτσι προχωρεῖ ἡ Ἀποκρηά μας...
Σᾶς ἀσπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 119^{ος}

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΚΑΤΩΘΙ 12 ΕΙΚΟΝΩΝ

ΕΑΝ προσέξετε καλά εις την σειράν των δώδεκα αυτών μικρών εικόνων, θα ιδήτε ότι διηγούνται λεπτομερώς μίαν ωραίαν, αστέϊαν εις την αρχήν, συγκινητικήν εις το τέλος, και διδακτικήν ιστορίαν. Οι κύριοι ήρωες είνε ένας αγαθός διδάσκαλος και ένας ζωηρός, τρελλούτσικος αλλά κ' ευαίσθητος κατά βάθος μαθητής... Λοιπόν, αυτήν την ιστορίαν που σας διηγούνται αι εικόνες, πρόκειται να μου την διηγηθήτε σεΐς με λόγια, δια να την δημοσιεύσω κάποτε μαζί με τας εικόνας. Ίδου και οι όροι:

Όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμον έγκεικριμένον δια το 1910 δικαιούνται να λάβουν μέρος εις τον Διαγωνισμὸν δωρεάν, οι δὲ λοιποὶ ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 10 εις γραμματόσημον.

Τὸ διήγημα πρέπει νὰ εἶνε γραμμένον εις τὴν συνήθη γλῶσσαν τῆς Διαπλάσεως, —ἀπλὴν, παιδικήν, εὐκολὴν, διὰ νὰ διαβάζεται καὶ ἀπὸ τοὺς μικροτέρους, —καὶ νὰ μὴ περιέχῃ ἐν ὄλῳ περισσοτέρας ἀπὸ 800 λέξεις. Τὰ συντομώτερα θὰ προτιμῶνται, τὰ ἐκτενέστερα ἀπὸ τὸ προσδιορισμένον θάποκλειστοῦν ἀμειλιχτως.

Τὸ διήγημα πρέπει νὰ εἶνε γραμμένον καθαρῶτατα εις χωριστὴν φύλλον χάρτου, —πὺ νὰ μὴ περιέχῃ δηλαδὴ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τοῦ διηγήματος, — μὲ τὸν γενικὸν τίτλον «Ἀπάντησις εἰς τὸν 119ον Διαγωνισμὸν Διηγήματος». Κάτωθεν τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ) τοῦ διαγωνιζομένου. Χειρόγραφα κακογραμμένα, μουντζουρωμένα, μὲ χρωματιστὰ μελάνια, κτλ. οὔτε κἀν θάναγνωσθῶν.

Διηγήματα διὰ τὸν Διαγωνισμὸν εἶνε δεκτὰ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου. Ὅσα θὰ φθάσουν εις τὸ γραφεῖόν μου μετὰ τὴν προθεσμίαν, θάποκλειστοῦν.

Βραβεῖα θάπονεμηθῶν τὰ ὠριμμένα δι' ὅλους τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὁποῖα βλέπετε εις τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφ. Ζ', ἄρθρον 2, § α', β', γ' —φυλλάδιον 1—2, σελ. 12.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΟΥ ΑΪ-ΝΙΚΟΛΑ

Ἦμουν μικρὸ παιδί, ὅταν ἔπιαναν μικροπούλια ἐστὶ νησί τῆς Πριγκίπου.

Εἶχα ἐκλέξῃ μίαν κατωφέρεια ἐστὶ «δάσος τοῦ Χριστοῦ», ποῦ βλέπει ὀλίγο πρὸς τὸ «διάσκειλο» καὶ περισσότερο πρὸς τὴν «γλῶσσα». Τὸ μέρος τοῦτο τοῦ βουνοῦ ἔχει εὐθεῖαν κορυφὴν πυκνὰ τὰ πεῦκα του, ἀλλὰ πρὸς τὰ κάτω ἡ ράχη του εἶνε γυμνή, σκεπασμένη μόνον μὲ χαμόκλαδα. Καὶ εὐθεῖαν ἀπέναντι πλευρὰ, ἀριστερὰ ὀλίγον, ἀρχίζει νὰ ὑψώνεται τὸ μεγαλύτερο βουνό, ποῦ τὸ ἀγιάζει τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Κουδουνᾶ. Εἶνε μοναδικὴ ἡ θέσις. Ὅποιος ἔτυχε νὰ κυνηγήσῃ μικροπούλια καὶ νὰ μάθῃ ποῦ καὶ πῶς στήθουν τὴν ἐξέβεργες, θὰ ὁμολογήσῃ πῶς τὸ μέρος τοῦτο ἐκπληροῖ ὅλους τοὺς ὄρους τῆς στρατηγικῆς.

Ἐστῆναμεν ἐξέβεργες πρῶι-πρῶι. Ἐπροτιμῶμεν τὰ δένδρα καὶ τοὺς ὑψηλοτέρους κλώνους των. Ἐστῆναμεν ὁμῶς καὶ εις τὰ πυκνὰ χαμόκλαδα διὰ τὰ πουλιὰ ποῦ ἀρέσκοντα ἐστὶ χαμηλά. Ὅλογυρα καὶ σκορπιστὰ εἶχαμε κλουβιά μὲ σπίνους, καρδρινές, φλώρια, ἀλλὰ πρὸ παντὸς σκαθιά.

Ἡ γλυκυτάτη αἴρα τοῦ βουνοῦ μόλις ἔπνεε, καὶ τὸ ἄρωμα ποῦ ἔχονταν τὰ πεῦκα, οἱ βᾶτοι καὶ τὰ μυρωμένα φυτσκοῦνια μᾶς ἐμεθοῦσαν... Ἀδιάκοπο τραγοῦδι ἀφῖνον ὁ τζιτζικας, καὶ χίλιες πεταλούδες ἐπετοῦσαν γύρω ἐκεῖ, ὅπου ἡ μέλισσα, πλεόν τεχνίτρα, ἐρροφούσε μέλι.

Ἐξάφνα ἓνα κοπάδι περῶν.

— Τσίου-τσίου! τσίου-τσίου!

Εἰς προσοχήν! Τὰ πουλιὰ τῶν κλουβιῶν προσκαλοῦν τοὺς συντρόφους των. Τὸ κοπάδι ἀνακόπτει τὸν ὁρμητικὸν τοῦ δρόμου. Διαγράφει στὸν ἀέρα ἓνα γύρο μικρὸ καὶ ἀποτόμως πίπτει ἐστὶ χαμόδενδρα. Ὡ, τῆς χαρᾶς μας τότε! Ἡ καρδιά κτυπᾷ, τὰ μάτια παρακολουθοῦν μὲ ἀκρίβεια κάθε κλώνο, κάθε πουλι καὶ κάθε ἐξέβεργα. Κυττάζουμε πῶς ἐκάθησαν στὴν ἐξέβεργες καὶ πῶς ἐπίστησαν...

Ὅταν τὸ κοπάδι ἔφυγε, ἄφισεν ἐκεῖ κάτω πολλοὺς συντρόφους τοῦ ν' ἀνοίγουν τὰ πτερὰ καὶ νὰ κτυποῦν ματαίως τὸν ἀέρα. Ἐπίστησαν!

Β'

Εἰς τὸ μοναστήρι τοῦ ἁγίου Νικολάου ἐκκλησιαζόμενον τακτικὰ κάθε Κυριακῆ. Τὸ ἀερογιάλι του, εἰς τὸν κλῆρον, ἔχει ἦσυχον νερά, ποῦ μόλις ρυτιδώνονται καὶ εἶνε γεμάτα ἀπὸ κοχλίδια καὶ καθαρῶτατα χαλίκια, τῆς τρέλας μου παιχνίδια. Ὡ, τὰ ἀξέχαστά μου χρόνια! Ἦξευρα νὰ ρίπτω τότε τὸ πλατὸν πετράδι εἰς τὴν ράχην τῆς θαλάσσης,

καὶ νὰ τὸ κάμνω νὰ βουτᾷ καὶ νὰ πηδᾷ πέντε-ἕξ φορές ἕως νὰ βυθισθῇ.

Ὁ ἡγούμενος ἦτο γηραλέος, λιγνός καὶ ἀξιοσεβαστός κληρικός, ποῦ κάθε Κυριακῆ διώριζεν ἐμὲ νὰ λέγω τὸν Ἀπόστολο. Ἡ προτίμησις αὐτῆ περισσότερο μὲ γαργάλιζε ν' ἀγαπῶ τὸ μοναστήρι.

Τὸ Δεκαπενταῦγουστο ἔπρεπε νὰ μεταλάβω, ἔπρεπε νὰ ἐξομολογηθῶ. Ἐπῆγα Σάββατο ἐσπέρας στὸν Ἑσπερινὸν καὶ ἐστὶ τέλος κατευθεῖαν στὸν πνευματικό.

— Δὲν ἐκατάλαβες, ἂν ἔκαμες καὶ νὲν ἀμάρτημα, παιδί μου;

— Δὲν ἐνθυμούμαι, γέροντα.

— Ἀγαπᾷς τὸν πατέρα σου, τὴν μητέρα σου, τ' ἀδελφία σου;

— Ὅλους τοὺς ἀγαπῶ.

— Καὶ ἀκούς ὅτι σοῦ λέγουν;

— Ναί! ἀπήντησα μὲ κάποιον διασταγμό.

— Ἄλλῃ ἀμάρτια δὲν ἔκαμες, παιδί μου;

— Δὲν εἰξεύρω, γέροντα.

— Πῶς! ἐγὼ εἰξεύρω μίαν ποῦ ἔκαμες.

Ἐγίνα κατακόκκινος. Τὸ μικρὸν τραπέζι, ποῦ ἦτο ἐμπρὸς μου μὲ τὸν Σταυρὸν καὶ τὸ Ἐθαγγέλιον, ἐστρηφοῦριζε ἐστὶ μάτια μου. Ἡ καρδιά μου ἐκτύπα δυνατὰ, ὡσαν τοῦ πουλιοῦ ποῦ πιάνεται ἐστὶ ἐξέβεργα... Ὁ πνευματικὸς μὲ αὐστηρὸν ὕψος ἐξηκολούθησε:

— Ἐρχεσαι συχνὰ εἰς τὸ ἀπέναντι βουνὸν καὶ πιάνεις μικροπούλια;

— Πότε καὶ πότε ἐρχομαι, γέροντα.

— Σὲ εἶδα τρεῖς-τέσσαρες φορές νὰ στήγῃς ἐξέβεργες καὶ νὰ πιάνῃς τὰ πουλιὰ τοῦ Ἀϊ-Νικολά.

(Ἐπειτα τὸ τέλος)

Ἐξομολογήσας τὸν ἥμῃς ἐκείνην ἡμέραν, ἔπρεπε νὰ μεταλάβω, ἔπρεπε νὰ ἐξομολογηθῶ. Ἐπῆγα Σάββατο ἐσπέρας στὸν Ἑσπερινὸν καὶ ἐστὶ τέλος κατευθεῖαν στὸν πνευματικό.

— Δὲν ἐκατάλαβες, ἂν ἔκαμες καὶ νὲν ἀμάρτημα, παιδί μου;

καὶ νὰ τὸ κάμνω νὰ βουτᾷ καὶ νὰ πηδᾷ πέντε-ἕξ φορές ἕως νὰ βυθισθῇ.

Ὁ ἡγούμενος ἦτο γηραλέος, λιγνός καὶ ἀξιοσεβαστός κληρικός, ποῦ κάθε Κυριακῆ διώριζεν ἐμὲ νὰ λέγω τὸν Ἀπόστολο. Ἡ προτίμησις αὐτῆ περισσότερο μὲ γαργάλιζε ν' ἀγαπῶ τὸ μοναστήρι.

Τὸ Δεκαπενταῦγουστο ἔπρεπε νὰ μεταλάβω, ἔπρεπε νὰ ἐξομολογηθῶ. Ἐπῆγα Σάββατο ἐσπέρας στὸν Ἑσπερινὸν καὶ ἐστὶ τέλος κατευθεῖαν στὸν πνευματικό.

— Δὲν ἐκατάλαβες, ἂν ἔκαμες καὶ νὲν ἀμάρτημα, παιδί μου;

— Δὲν ἐνθυμούμαι, γέροντα.

— Ἀγαπᾷς τὸν πατέρα σου, τὴν μητέρα σου, τ' ἀδελφία σου;

— Ὅλους τοὺς ἀγαπῶ.

— Καὶ ἀκούς ὅτι σοῦ λέγουν;

— Ναί! ἀπήντησα μὲ κάποιον διασταγμό.

— Ἄλλῃ ἀμάρτια δὲν ἔκαμες, παιδί μου;

— Δὲν εἰξεύρω, γέροντα.

— Πῶς! ἐγὼ εἰξεύρω μίαν ποῦ ἔκαμες.

Ἐγίνα κατακόκκινος. Τὸ μικρὸν τραπέζι, ποῦ ἦτο ἐμπρὸς μου μὲ τὸν Σταυρὸν καὶ τὸ Ἐθαγγέλιον, ἐστρηφοῦριζε ἐστὶ μάτια μου. Ἡ καρδιά μου ἐκτύπα δυνατὰ, ὡσαν τοῦ πουλιοῦ ποῦ πιάνεται ἐστὶ ἐξέβεργα... Ὁ πνευματικὸς μὲ αὐστηρὸν ὕψος ἐξηκολούθησε:

— Ἐρχεσαι συχνὰ εἰς τὸ ἀπέναντι βουνὸν καὶ πιάνεις μικροπούλια;

— Πότε καὶ πότε ἐρχομαι, γέροντα.

— Σὲ εἶδα τρεῖς-τέσσαρες φορές νὰ στήγῃς ἐξέβεργες καὶ νὰ πιάνῃς τὰ πουλιὰ τοῦ Ἀϊ-Νικολά.

(Ἐπειτα τὸ τέλος)

Ἐξομολογήσας τὸν ἥμῃς ἐκείνην ἡμέραν, ἔπρεπε νὰ μεταλάβω, ἔπρεπε νὰ ἐξομολογηθῶ. Ἐπῆγα Σάββατο ἐσπέρας στὸν Ἑσπερινὸν καὶ ἐστὶ τέλος κατευθεῖαν στὸν πνευματικό.

— Δὲν ἐκατάλαβες, ἂν ἔκαμες καὶ νὲν ἀμάρτημα, παιδί μου;

[Διασκευὴ ἀπὸ τὸ νῦν βιβλίον «Εἰκόνες Κοινωνίας καὶ Ἀθηνῶν» τοῦ κ. Ν. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ]

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἀνθρωπόμορφα τραπεζάκια.
(Ἀνακοίνωσις καὶ εἰκὼν τοῦ κ. Ηλ. Κουμμετάκη.)

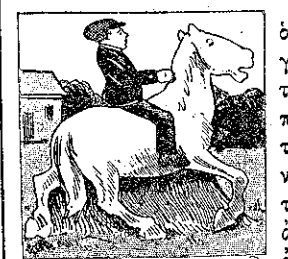
Πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν συνήθων τραπεζίων τοῦ καπνίσματος καὶ τοῦ ποτοῦ, οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν ἐπινοήσει κάτι ἀνθρωπῶνα ξύλινα, τὰ ὁποῖα εἰμποροῦν νὰ γίνωνται ὑψηλότερα ἢ χαμηλότερα, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Κατ' ἀρχὰς τὰ φορέματά των ἦσαν σκαλισμένα καὶ ζωγραφισμένα ἐπὶ τοῦ ξύλου, τὰρα ὁμῶς τὰ ἐνδύουν μὲ ἀληθινὰ. Ἄλλα παριστάνουν ὑπρέτας κρατοῦντας δίσκον μὲ ποτηράκια καὶ φιαλίδια διὰ τὸ κονιάκ ἢ τὸ ραζὶ. Ἄλλα παριστάνουν ἀκροβάτας, οἱ ὁποῖοι μὲ τὸ ἓνα χεῖρ κρατοῦν τὸ κουτὶ τῶν τσιγάρων, μὲ τὸ ἄλλο τὸ δοχεῖον τῆς στάκτης, καὶ εἰς τὸ κεφάλι ἔχουν ἓνα κερί, διὰ νὰνάπτουν τὸ τσιγάρον των οἱ καπνισταί, κτλ. Ἡ εἰκὼν μας παριστᾷ ἓν ἀπὸ τὰ ἀνθρωπόμορφα αὐτὰ ἀμερικανικὰ τραπεζάκια, πραγματικῶς περιεργότατον.

Σπίρτο...μονάχο.

Τί νὰ εἶνε πάλιν αὐτὸ τὸ γιγάντιον σπῖρτον, ποῦ μόλις καὶ μετὰ βίας εἰμπορεῖ νὰ τὸ κουβαλῇ ἓνας ἀνθρώπος; Εἶνε ἀπλούστατα παίγνιον...στατιστικόν, καὶ μᾶς δείχνει πῶς σπῖρτα κατὰ μέσον δρον ἐξοδεύει κάθε ἀνθρώπος εἰς τὴν ζωὴν του. Εἶνε τόσα, ὅσα θὰ ἐχρειάζοντο διὰ νὰ κατασκευασθῇ τὸ τεράς αὐτὸ τῶν σπῖρτων, — τὸ ὁποῖον, ὁμῶς, δὲν κατε-

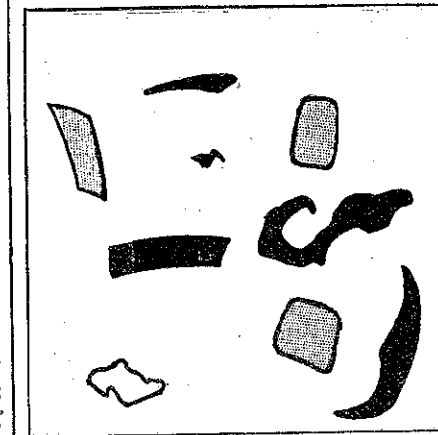
σκευάσθη, ἀλλ' ἀπλῶς ἐξωγραφίσθη ἐσχάτως ἀπὸ ἓνα στατιστικόν.

Ἄλογον ἀπὸ χιόνι.

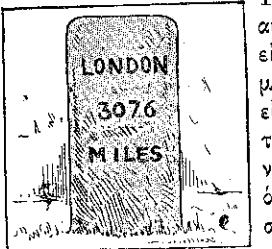
Ὁ κ. Χάρολδ, ὁ νεαρὸς ἀγγλος ἱππεύς. τὸν ὁποῖον βλέπετε ἐδῶ, κατεσκευάσε μόνον του αὐτὸν τὸν χειμῶνα τὸ ἄλογόν του... ἀπὸ χιόνι. Τὸ χιόνινον αὐτὸ ἄλογον, εἶνε, ὅπως εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε καὶ ἀπὸ τὴν εἰκὼνα, φυσικοῦ μεγέθους καὶ ἀρκετὰ καλῆς τέχνης. Δὲν εἰξεύρομεν ὁμῶς ἂν ἡ καβάλλα του ζεσταίνεται, ὅπως ἡ τῶν ἀληθινῶν...

Παίγνιον.

Ἐπιγράφετε πιστῶς τὰ ἐννέα αὐτὰ τεμάχια, περικόψατέ τα καὶ προσπαθήσατε νὰ τὰ συναρμολογήσετε οὕτως ὡστε νὰποτελεσθῇ ἡ κεφαλὴ ἓνὸς ἀξιωματικοῦ ἐν κατατομῇ. Θὰ κοπιᾶσετε ὀλίγον, ἀλλ' ὁ κόπος σας θάναται μὲ ζωηρὰν εὐχαρίστησιν. Εἶνε ἀπὸ τὰ ὠραιότερα παίγνια ποῦ ἐδημοσιεύσαμεν.

Περίεργον ὄρσημον.

Τὸ ὄρσημον αὐτὸ εὐρίσκεται εἰς τὰς Βερμύδας νήσους, εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν, καὶ σημειώνει τὴν ἀπόστασιν ἢ ὁποῖα χωρίζει τὰ νήσους αὐτὰς ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ Λονδίνον. Εἶνε 3076 ναυτικά μίλλια, τὰ ὁποῖα ἰσοδυναμοῦν μὲ 5,000 χιλιόμετρα.

Μαγικὴ Εἰκὼν.

Τὴν νύκτα, ὁ κὺρ Ζαχαρίας ἐξυπνᾷ ἐντρομος ἀπὸ ἓνα κρότον, καὶ νομίζει ὅτι διακρίνει εἰς τὸ σκότος τὴν μορφήν ἓνὸς νυκτοκλέπτου. Σεῖς βλέπετε τίποτε;

Ἀύσεις τῶν Μαγικῶν Εἰκόνων τῶν φυλλαδίων 10 καὶ 11.

Ἡ γωνία τοῦ ἐργοδηγοῦ εὐρίσκεται μετὰ τῶν σκελῶν του, σχηματιζομένη ἀπὸ τὰς ἐσωτερικὰς των γραμμὰς καὶ ἀπὸ μίαν ὀπὴν τοῦ ὀπισθεν κιγκλιδῶματος.

Ἡ κεφαλὴ τῆς βασιλοῦσης εὐρίσκεται εἰς τὸ μανίκι τοῦ Ριγολέττου, καὶ φαίνεται καλὰ ὅταν ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ τῆς εἰκόνος γίνῃ βᾶσις.

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΜΙΜΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΩΤΣΟΣ

Ο Μίμης και ο Κώτσος μία σχολή 'ς τού γέρον Πανταζή τὸ περιβόλι μπαίνουν κρυφά-κρυφά κ' ἀρχίζουν τὰ σῦκα τοῦ φτωχοῦ νὰ δεκατίζουν. Ἐκεῖ ποῦ σῦκα τῶν οἰ λιμασμένοι, σκυλί μὲ γανγητὸ πηδᾷ καὶ βγαίνει κ' ὁ γέρο Πανταζής του: βλέπει, τρέχει, 'ς τὸ χερί του χονδρὴ ματσούκα ἔχει...

Ο ΑΝΕΜΟΣ

Ὁ ἄνεμος ἔξω δρμητικῶς πνέει, μαίνεται, πότε σφρίζων ὀξέως, πότε ἀγρίως κυκώμενος. Ὑπὸ τὴν ὀρμὴν του τὸ πᾶν υποτάσσεται καὶ κύπτει: διέρχεται μεταξὺ τῶν φυλωμάτων τῶν δένδρων, τὰ ὅποια φρικώσως, καὶ φεύγει, πάντα φεύγει, ἐξακολουθῶν τὸ βίαιον ταξιδιὸν του.

λός, ἐπαναλαμβάνων τὴν ἐπιβόλν του: «Εἶμαι ὁ παντοκράτωρ ἄνεμος, ὁ κοσμογυρισμένος!»

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Τὸ φεγγάρι ἀνατέλλει, Τὸς χρυσὸς του ἀκτίδες στέλλει Καὶ τὴ γῆ μας χαιρετᾷ Καὶ πορατρεῖ μὲ χάρι, Τὸ λαμπρὸ μας τὸ φεγγάρι, Τὸ παιδί ποῦ μελετᾷ.

Η ΕΚΠΛΗΞΙΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΚΟΥ

Γέρων χωρικός εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον ἐνὸς ἐμποροῦ καὶ τῷ ἐπρότεινε νὰ τῷ πωλίσῃ νωπὸν βούτυρον. Ὁ ἔμπορος τῷ εἶπεν ὅτι θὰ ἐρωτήσῃ τὴν γυναῖκά του ἂν ἔχῃ ἀνάγκη, καὶ τοῦτο ἔπραξεν ἄμεσως, διὰ μέσου τοῦ ἐν τῷ γραφεῖῳ ἐγκατεστημένου τηλεφώνου.

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ

Μαλακὸ στρώμα, τὰ πούπουλα τοῦ χιονιοῦ, ἐσκέπασαν τὴ γῆ ἀπρὸς νιφάδες πετοῦνε ἀπαλά, καὶ τὸ μικρὸ ἐκκλησιάκι δὲν φαίνεται πιά, σκεπασμένο στὸ χιονιὰτὸ του πέπλο. Μὰ καρδερνοῦλα ζητᾷ μὴ κάμψη, μὴ ἡ κάμψη κρυμμένη βαθειὰ στὴ γῆ σκεπάζεται μὲ τὸ λευκὸ τῆς πάλπωμα· καὶ τὸ ἐκκλησιάκι ποῦ εἶνε χωμένο στὸ σκληρὸ βράχο, χώνεται κ' αὐτὸ στὸ ἀπαλὸ του κρεβάτι, σκεπάζεται σιγά-σιγά. Λευκὰ πέταλα ραίνουν τὴ σκεπὴ του, καὶ ὁ πέτρινός του σταυρὸς σείεται ἀπὸ κάποιον ἄνεμο, λυσσασμένο ἄερα. Βαθειὰ μολυβένια σύννεφα τρέχουν μὲ βίαι, τὸ ἕνα χτυπᾷ τὸ ἄλλο καὶ κατακυλοῦν στὰ βράθρα τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ τὸ χιόνι ἔχει σκεπασθῆ πιά τὸ μικρὸ ἐκκλησιάκι ποῦνε χωμένο στὸ βράχο, καὶ μόνο ὁ ταπεινὸς του πέτρινος σταυρὸς στέκεται περήφανα, γιὰ

νὰ δείχνῃ τὸ κρυμμένο ἐκκλησιάκι... Μὰ ἕνας τρελλὸς ἀγέρας τὸν ῥίχνει, τὸν κρημνίζει στὸ βράθρο ποῦ χάινει κάτω ἀπ' τὸ ἐκκλησιάκι... Τὸ χιόνι πέφτει ἀπαλά καὶ τὰ λευκὰ του πέταλα παίξουν μὲ τὰ κλαδιά ποῦ φυτρῶνουν πάνω στὸ ἐκκλησιάκι. Μὰ ἡ νυχφάδες πιασμένες στὰ κλαδιά, πλέκουν ἕνα σταυρὸ θεῖο, κάτασπρο... Τὸ σταυρὸ ποῦ εἶχε χάσῃ...

Ο ΓΛΑΡΟΣ

Ἄν εἶνε αὐτὸ πουλί σάν τ' ἄλλα. Εἶνε ὁ κατάλευκος ἄφρος ποῦ ἐφυγε ἀπὸ τὸ γαλανὸ κῆμα καὶ τρέχει εἰς τὸ ἄερα. Ὅταν ἡ θάλασσα ἀπλώνεται σάν καθρέπτης καταγάλανος καὶ λάμπη σιτὲς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ἀπλώνει τ' ἄσπρα του πτερὰ καὶ πετᾷ ἀπὸ πάνω βουτώντας κάπου-κάπου 'ς τὰ κρυσταλλένια νερά.

ΓΝΩΜΙΚΑ ΠΕΡΙ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Ἄν ἔδωσαν ἀπὸ τὴν ψυχὴν μου τὸν ἔρωτα τῆς πατρίδος καὶ τὴν μακρινὴν μνήμην τῶν προγόνων, ἂν ἀληθινοὺν τὰ ἐθνικά μας ἄλλα, τῇ ἀληθείᾳ δὲν θὰ ἔξεραι πλέον τί εἶμαι καὶ τί κάμνω εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Θὰ ἔχανα τὸν κυριώτερον σκοπὸν τῆς ὑπάρξεώς μου.

Ο ΦΩΤΙΣΤΙΚΟΣ ΜΟΧΛΟΣ

Εἰς τὸ κακουργολοκίον ὁ δικηγόρος μετὰ στόμφου; «Εἰσορμήσατε, κύριοι ἔνορκοι, εἰς τὴν καρδίαν τοῦ κατηγορουμένου, διὰ νὰ εὑρετε τὸν μοχλόν, ὅστις θὰ φωτίσῃ τὴν ὑπόθεσιν!!»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μητέρα πρὸς τὸν υἱὸν τῆς: — Γίνεται νὰ πάρω τὸ μισὸ ἀπ' τὸ γλύμισμά σου; — Ὁχι. — Ἄ φιλάργυρε, ἐγὼ σοῦ χωράτεψά, δὲν θὰ τὸ πάρω. — Ἄ! τότε γίνεται! Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δάφνης Κλωνάρι

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

(Ἴδε φυλλάδιον 4ον, σελίς 87)

Τὸ κείμενον ποῦ σὰς ἔδωσα πρὸς μεταφράσιν ἦτο ἀπλούστατον. Ὅστε σπάνιαί λέξεις, οὔτε δύσκολοὶ φράσεις, οὔτε ἀκατανόητοι γαλλισμοί. Ἄν ἔχωροῦσαν λοιπὸν «παρεξηγήσεις τοῦ κειμένου», ὡς ἐκείναι ποῦ μᾶς παρουσίασαν ἄλλοι μεταφραστικοὶ διαγωνισμοί. Ἐκτὸς τῶντι μερικῶν, οἱ ὅποιοι δὲν ἔξεραι ὅτι ἡ φράσις «l'autre jour» σημαίνει «τὶς προάλλες» ἢ «πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν», καὶ μετέφρασαν «τὴν ἄλλην ἡμέραν» ἢ «μῖαν ἡμέραν» καὶ μερικῶν, οἱ ὅποιοι ἐλησμόνησαν ὅτι τὸ «brave garçon» δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν γενναϊότητα, ἀλλὰ σημαίνει ἀπλούστατα ἀπὸ καλὸ παιδί» — ὅλοι οἱ ἄλλοι μετέφρασαν πιστῶς χωρὶς σπουδαία λάθρη περὶ τὴν ἔνοιαν. Μαῦ ἦτο ἐπομένως δύσκολον νὰ εἴρω τὴν καλλιτέραν μεταφράσιν, διότι ἐπρόκειτο νὰ συγκρίνω μόνον τὴν γλώσσαν καὶ τὸ ἔπος.

Μ' ἐσταμάτησαν ποῦ αἱ μεταφράσεις τῆς Πρωτοκρίστου τοῦ Βυζαντίου καὶ τῶν Σκόρπιων Μενεξέδου. Ἡ πρώτη εἰς καθαρεύουσαν, ἡ δευτέρα εἰς μικτὴν, μᾶλλον δημώδη. Καὶ αἱ δύο ὄμοιαι, ὥστε νὰ μὴν εἰξέρω ποῖαν νὰ προτιμήσω. Ἐβλεπα μόνον ὅτι μερικαὶ φράσεις, καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην, ἤθελαν διόρθωμα. Ἄλλ' ἐπειδὴ μεταξὺ δύο διαμαχομένων, ὁ τρίτος καρδιεῖ, ἤλθεν εἰς τὴν μέσην τὸ Δάφνης Κλωνάρι καὶ τοὺς ἤρπασε τὸ βραβεῖον. Ἡ καθαρεύουσα τοῦ μοῦ ἐφάνη ἀπλουστερά, καὶ εἶδα ἀκόμη ὅτι ἐχρειάζετο ὀλιγωτέρας διορθώσεως διὰ νὰ στρώσῃ τὸ ἔπος.

Ὅπως δὲ ποτε, ὄφειλε νὰ εἶπω, ὅτι ὅλοι αἱ μεταφράσεις τῶν Βραβείων καὶ τοῦ Ἀ' Ἐπαίνου εἶνε ἐπάνω κάτω ἰσοδύναμοι καὶ ὅλοι σχεδὸν ἠμφισβήτησαν γενναίως τὸ Πρῶτον.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δάφνης Κλωνάρι, [15Ε] ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πρωτοκρίστου τοῦ Βυζαντίου [13Ε]. — Σκόρπιου Μενεξέδου [12Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀγκυρα τῆς Σωτηρίας [11Ε]. — Τὸ Σβυστό μας Κανὴλῆ [10Ε]. — Παπαρούνα [9Ε].

Ἀ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον): Γνωσιὰ Πατριδα. — Κεφαλληνιακὴ Ἀῦρα. — Τοῦ Πόνου τὸ Χαμόγελο. — Ἐξοριστὸς Ἀθῆς. — Γλυκοχάραμα. — Ἀγγελο Ζέρβος. — Ἀγριοκώλυδο. — Ἐργονος Αὐτοκράτορος. — Ἰδανικότης. — Βάρκα τοῦ Κανάρη. — Ἐθνικὸν Κλέος. — Ἀλεξάνδρα Ἰ. Σακελλαρίου. — Τσακίτζης Μεχμέτ. — Χαριετισμὸς τῆς Ἠλιογέννητης. — Φλογέρα τοῦ Βασιλῆα. — Ὑπεροσιπότης τοῦ ἔθνος. — Ζηλὰ-Χανοῦμ. — Ὑπερήφανο Ἐλληνόπουλο.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον): Μακεδονικὴ Ἐλαίς. — Δαφνοστεφῆς Σημαία. — Μικρὸς Ἦρω. — Ἀνδρειωμένος Ἐλληρ. — Νυκτολούθο. — Γεωργίος Σπ. Λιβιδάς. — Λίτρη τοῦ Ὁραίου. — Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς. — Ναπολεὼν Βοναπάρτης. — Χιονισμένο Λάσος. — Αἰλιὰ Σουλτᾶνα. — Φαγιὰ Χανοῦμ. — Εἰς Συμφορίας. — Ἀθανάσιος Διάκος. — Ἐλεῦθερος Ἐλληρ. — Ἀῦρα τοῦ Βουκόπου. — Τόσκα. — Σουλφίς. — Κάμεν. — Ἐλληνικὸν ἔπος. — Ἰσίδωρος Νικολαΐδης. — Σουλτᾶν Ἀζίς. — Κατίνα Γ. Μωραΐτου. — Σημαιοφόρος Ἐλληρ. — Γλυκειὰ Ἐλαίς. — Μητρικὴ Σιορρή. — Καρδία Ἐλληνίδος. — Ἀεροπεξοναῖτης. — Παλαίονα Ἑλλάς. Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον): Σεμὼν Ἰον. — Κοραλία Χατζηπέτρου. — Ἐξο-

ριστος Βασιλῆς. — Κυματίζουσα Κωνσταντινούπολις. — Αἰὸς Χανοῦμ. — Χασάν ὁ Γενίταρος. — Χρυσόκομος Νύμφη. — Ἀκρονάουλι. — Φίλεργος Ἠγεμονίς. — Κώστας Μαρτίνος. — Στέφανος Δόξης. — Ἀντώνιος Ἰερώνυμος. — Σκληρὴ Σκλαβιά. — Ὁ Δάλια. — Ἐυγενὲς Ἰδαῶδες. — Ἐνδοξὸν Σοῦλι. — Ὁδόντιον Τζόν. — Δωδοναῖος. — Νεανίος τοῦ Ἰονίου. — Νεάνης τοῦ Ἰονίου. — Ναταργος τῶν Ἀστακίων. — Μαργαθονομάχος. — Καύχημα τῆς Ἠπειροῦ. — Ἀθηνᾶ Ἰ. Μαραβέλια. — Ἀρχαῖος Σκαρτιάτης. — Ρήγας Φεραῖος. — Ἀσπρος Κόρακας. — Θριαμβὸς Ὁδοδοξίας. — Φαληρικὴ Ἀῦρα. — Ἐπαύριτος Πλεῖς.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον): Βουληγοράχος. — Δημητριὸς Ἰωάν. Τσελλου. — Ταοῦ. — Μαρία Σ. Κανέλλη. — Ποθητὴ Κωνσταντινούπολις. — Μάρκος Ἀδελφίος. — Βολταῖος. — Πισίτι-Πατρίς. — Πενταγὴ Νεραϊδόλια. — Νεοπτόλεμος. — Νέα Σελήνη. — Ἐρρίκος τῆς Ναβάρρας. — Παγοδόμος. — Ορειοπόλις Ψυχή. — Μία τῶν Χαρίτων. — Ἐννευμένο Πουλί. — Γεώργιος Θεομυδῆς. — Ἡλιοβασιλεία. — Ἑλλάς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. — Ἐλληνοπούλα τῆς Θράκης. — Βωπίσις Ἦρα.

Ἡ βραβευθεῖσα μεταφράσις θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Ἄθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 23ην Φεβρουαρίου 1910 Τὸ Γλυκοχάραμα διαβέπει 50 φύλλα τὴν ἐβδομάδα εἰς ἀγοραστὰς, ὁ δὲ Ἐργονος Αὐτοκράτορος 55. Καὶ ὅλον ἐπὶ ἀσκον νέους ἀγοραστὰς, ὥστε καθόλου ἀπίθανον, σιγά-σιγὰ μὲ τοὺς κάμουν 100. Μὲ τὴν ἀγάπην ποῦ μοῦ ἔχουν οἱ δύο αὐτοὶ καλοὶ μου φίλοι, τοῦτο δὲν μοῦ φαίνεται παράδοξον. Τὸ μόνον, διὰ τὸ ὅποῖον ἀπορῶ ἀληθῶς, εἶνε πὼς δὲν εὐρέθησαν ἀκόμη ἄλλοι ἐκατόν, ἄλλοι πενήντα, ἀπὸ τοὺς τόσοσ καὶ τόσοσ συνδρομητὰς μου, νὰ κάμουν τὸ ἴδιον! Διὰ τοῦ ἐντός τῆς Ἑλλάδος μάλιστα θὰ ἦτο τόσοσ εὐκόλον πρᾶγμα ἢ εὐρεσίς ἀγοραστῶν, τώρα ποῦ τὸ φύλλον εἶνε τόσοσ ποικίλον καὶ πωλεῖται μόνον δέκα λεπτά! Ἴδου τί μοῦ γράφει καὶ ὁ Μικρομέγας: «Ἐσὺ, Διάπλασις μου, εἶσαι... καὶ τί δὲν εἶσαι: διασκεδαστικὴ, ὀφελίμος, διδακτικὴ καὶ... φηνή. Πρέπει λοιπὸν ὅλοι μας νὰ ξεσπαθώσωμε, νὰ ξεσπαθώσωμε αἰωνίως, ἕως ὅτου ἰδοῦμε μὴ νέα Διάπλασι, μὴ Διάπλασι τακτικὰ δωδεκαετείδη, μὴ Διάπλασι χρωματιστὴ ἔμπρὸς λοιπὸν! εἶνε ντροπὴ στὰ Ἑλληνόπουλα νὰ μὴ σὲ διαδίδουν καὶ 'ς τὰ ἄλλα παιδιὰ, ποῦ δὲν ἔχουν τὴν εὐτυχίαν νὰ εἶνε συνδρομητὰ σου.» Νὰ σὲ ἰδῶ λοιπὸν, Μικρομέγα! Νὰ σὰς ἰδῶ καὶ σὰς τοὺς ἄλλους! Νομίζω ὅτι τὸ περιοδικὸν μας ἀεῖ εἶτι ἕνα μικρὸν κόπον, μίαν μικρὰν φροντίδα ἐκ μέρους σας... Καὶ ἅμα γίνουσι ἄλλοι 50 Πράκτορες σάν τὸ Γλυκοχάραμα, σάν τὸν Ἐργονος Αὐτοκράτορος, σὰς ὑπόσχομαι. ὅτι θὰ ἔχετε τακτικὰ τὸ φύλλον δωδεκαετείδον. Μὲ συγκινοῦν αἱ εὐχαριστίαι σου, Μακοῦ, ἀλλὰ δὲν ἔκαμα ἐγὼ πολὺ διὰ τὴν εὐτυχίαν σου. Τὸ ἔργον σου εἶχεν ἐγκριθῆ, διότι ἦτο καλόν, καὶ ἐδημοσιεύθη διότι ἐκλήρωθη. Νὰ

εὐχαριστῆς λοιπὸν περισσότερο τὸν ἑαυτὸν σου καὶ τὴν καλὴν σου τύχην. Δοξαζόμενος Ἀραχθε, ὁ λεπτομερὴς Ἑμμοκατόλογος ἐξηγητὴς, ἀλλ' ἐτοιμάζω νέον λεπτομερῆστατον. Μόλις δὲ τυπωθῆ, θὰ στείλω πρὸς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς, ὥστε θὰ λάβῃς καὶ σὺ καὶ ὅσοι ἄλλοι ἐζητήσαν. Ἄλλος τοῦ Ταχυδρομίου ἀπὸ τὰ συνήθη, Κρητικὴ Ἀερογραμμία. Ὁ φάκελλος μὲ τὸ τετραδῖόν σου θάνακταιθῆ, φαίνεται, μ' ἐφημερίδες καὶ ἐστάλη εἰς τὸ Κάϊρον. Ἐκεῖ εἶδαν ὅτι ἦτο διὰ τὴν Κρήτην, καὶ σοῦ τὸν ἔστειλαν. Πάλι καλὰ ποῦ δὲν τὸν ἐπέταξαν! Ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητρία. Ζηλὰ-Χανοῦμ, ἡ ἐπιστολὴ σου μ' ἐσάδιδυνε πολὺ. Ἀφοῦ ἀρχίζεις τὰ ποιήματά σου καὶ δὲν τὰ τελειοῖς, μπόρει νὰ πῆ κανεὶς ὅτι εἶσαι μισὴ ποιητρία... Εἰς τὰ θεμέλια, τὰ γρυσὰ νομίσματα τὰ βάζουν γὰρ γούρι, τρέπον τινὰ ὡς εὐχὴν νὰ μὴ λείψῃ ποτὲ ὁ πλοῦτος ἀπὸ τὸ σπῆτι. Εἰς τὴν ἄλλην σου ἐρώτησιν ἀπαντῶ νά. Βοριᾶ, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐγκρίνω, χάρτην τῶν Ἀύσων σοῦ ἔστειλα, ὥστε τώρα εἶσαι ἀνόπλος διὰ τὸν ἄγωνα, εἰς τὸν ὅποῖον σοῦ ἐχόμεναι ἐπιτυχίαν. Ἐχεις δικαίον, Καύχημα τῆς Ἠπειροῦ, εἰς τὴν Σ.Σ.Σ. ἐδημοσιεύθησαν καὶ μερικὰ κομμάτια ὑπερβαίνοντα τὸ ὄριον τῶν 200 λέξεων. Μ' ἐγέλασε, φαίνεται, τὸ μάτι καὶ δὲν τὰ ἐμέτρησα λέξιν πρὸς λέξιν. Θὰ προσέχω ὅμως νὰ μὴ ξαναγίνῃ αὐτὸ. Καὶ σὰς παρακαλῶ ὅλους νὰ μετράτε μόνον σας τὰς λέξεις σας καὶ νὰ μὴ μοῦ στέλλετε ποτὲ περισσοτέρας τοῦ ἐπιτρεπομένου. Μαῦρα Μάτια, σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς εὐτυχεῖς γάμους τῆς ἀδελφῆς σου, ποῦ ἐωρετάσθησαν, ὡς ἀκούω, μ' ἔκτακτον λαμπρότητα. Καὶ εἰς τὰ δικά σου, ἀγαπητῆ μου! Ἴδωρα ποῦ ἐπέρασαν ἡ παραζάλη, ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς πάλιν συχνά. Ὁραιότατον τὸ ποιήμα σου, Δις Ἀ. Μπ. ἀλλὰ τὸ τέλος, οἱ δύο τελευταῖοι στίχοι, τὸ κάμουν ἀκατάλληλον διὰ τὴν Διάπλασιν. Τὰ ποιήματά μας πρέπει νὰ εἶνε γενικῶς παιδαγωγικά. Ἄν ἤθελας νὰ μεταβλήσῃς τὸ τέλος, ἢ ἂν ἔγραφες κανὲν ἄλλο, ἐπιτηδες, θὰ ἤμουν εὐτυχής, διότι πολλὰ καλὰ διὰ τὴν ποιήσιν σου ἀκούω. Δὲν ἔχεις δικαίον, Ἀνώνυμος Συνδρομητὰ. Ἡ κατὰ φύλλον πώλησις δὲν εἶνε διόλου ἐξευτελιστικὴ. Καὶ τὰ πλέον «ἀξιοπρεπῆ» περιοδικὰ, ἑλληνικά καὶ ξένα, πωλοῦνται κατὰ φύλλον εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα, εἰς τὰ κίβισια, εἰς τὸν δρόμον. Πάντες δὲ οἱ συνδρομηταὶ πληροῦνται κατὰ παραπάνω, διότι ἔχουν προνόμια. Ἄλλως τε αὐτὰ θὰ κανονισθοῦν ἐπὶ τὸ συμφερότερον διὰ τοὺς συνδρομητὰς ὅταν θὰ συστηματοποιηθῇ ἡ πώλησις, ἢ ὅποις πρὸς τὸ παρὸν εἶνε δοκιμαστικὴ. Βεβαίως, Χιῶτικο Ἀερογράμμι, ἐπιτρέπεται νὰ στείλῃς καὶ συμπληρωματικὰς λύσεις ἐνὸς φυλλαδίου, ἐὰν δὲν ἔλθῃς ἢ προθεσμία του. Ἄλλ' εἰς χωριστὸν λυσόχαρτον, ὅχι μαζὶ μὲ τὰς λύσεις τοῦ ἐπομένου. Αἱ Μαγικαὶ Εἰκόνας καὶ τὰ Παίγνια τῶν «Νέων καὶ Περιέργων» δὲν ὑπάγονται εἰς τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις. Τετραδία ἔστειλα. Σ' εὐχαριστῶ δι' ἅσα ἐνθουσιώδη γράψεις. Φίλεργος Ἠγεμονίς, μοῦ φαίνεται ὅτι μετριοφρονεῖς ὑπὲρ τὸ δῖον, διότι αἱ ἐπιστολαὶ σου εἶνε ὀρειόταται. Αἱ Ἀσκήσεις γράφονται εἰς τετραδία ἢ ἀπλῶς εἰς μίαν κόλλαν χαρτὶ τῆς ἐλογηθῆς ἐκάστου. Μόνον αἱ λύσεις γράφονται εἰς χαρτὶ, τὸ ὅποῖον παρέχει τὸ γραφεῖόν μου. ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ. Ἐγκρινονται: «Ἐντυπώσεις» τῆς Κεφαλληνιακῆς Ἀῦρας. — Ἐπιγράμματ' τοῦ Πρωτοχαραγματος. — Ἡὼς θεραπεύουν οἱ

‘Ολλανδοί την όκνηράν» και ‘Διαφορά χα-
ρακτήρων» του Καντήματος της ‘Ηπείρου.
— ‘Πατρίς, μετάφρασις της Γλυκίας ‘Ελ-
πίδος. — ‘Η επιστροφή των Πηνών» μετά-
φρασις της ‘Ελληνίδος Κυρίας. — ‘Ανέκδο-
τον της ‘Ηγούς της Λίμνης. — Παιδικά Πνεύ-
ματα του ‘Αγρομήτου Λεωνίδα, του ‘Αθανά-
σιου Διάκου, της Φοιανής, κτλ.
‘Απορρίπτονται: — ‘Η θειά Μαρούσση
(πολύ άφελός) — ‘Τό προσόφυλλο». — ‘Τό
‘Φεγγάρι». — ‘Τό Καβούρι κ’ ή Μάννα του». —
‘Νύχτα». — ‘Τό χωριό». — ‘Η βαρκούλα
του ψαρά (όλα ποιήματα άτεγχα). — ‘Ανα-
τολή-Δύσις» (κοινόν). — ‘Τό Εὐαγγέλιον της
Κυριακής». — ‘Τό βέρος των φώρον» — Δου-
δοβικός 11ος. — ‘Αρχαία παράδοσις». —
‘Ορείς φρικώδης». — ‘Αναθασμένοι ‘Απαν-
τήσεις». — ‘Ολοι ίσοι ενώπιον του Θεού»
(όλα ‘Ανέκδοτα γνωστά ή άκατάλληλα διά
την Διάπλασιν.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
[Ούδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνασφάται άν
δέν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος φρ. 1. Τά
εγκρινόμενα ή άνασφάσιμα ισχύουν μέχρι της 30
Νοεμβρίου 1910. ‘Όσα συνοδεύονται από α. άνή-
κουν εις άγόρια, και δια άπ. κ. εις κορίτσια.]
‘Νέα Ψευδώνυμα: Μαγαρένο Λουλου-
δάκι, κ. (Ε.Χ.) Ψευδώνυμον, κ. (Φ.Ρ) ‘Ιπ-
πότης της Σαζωνίας, α. (Ζ.Γ.) Γερμανικός
‘Αστός, α. (Ν.Γ.) ‘Ερμής, α. (Ε.Φ.) Βοριάς,
α. (Ν.Μ.) ‘Ονειροπόλος της Δόξης, α.
(Ι.Β.Κ.) Γέρος του Μωριά, α. (; + !.) Αί-
γυπία Πριγκίπισσα, κ. (Τ.Σ.) Μωπιστοφελής, α.

‘Ανανεώσεις ψευδωνύμων: ‘Ελληνίς Κυ-
πρία, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

‘Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλλα-
ξουν: ή Δειλά Σουλτάνα (0) με ‘Εξόριστον
‘Ανθίδα, Δούμισσαν των Σαλώνων, ‘Ιδιότρο-
πον Σανθούλαν — ή Μία των Χαριτών (0)
με ‘Θρανοθείσαν Καρδιαν, Κρησιζών ‘Υμνον,
‘Αρχιεπισκοπον Γερμανών — ή Γλυκεία ‘Ελ-
πίς (0) με Δούμισσαν των Σαλώνων, Καμάρι
της Μάννας, Μασκότ, Φοίβη, Κάμεν —
ή Φοίβη (0) με Καρδιαν ‘Ελληνίδος, ‘Αερο-
ναυτοπόλαν, ‘Ιδανικότητα — ή ‘Ιδανικότης (0)
με ‘Θρανοθείσαν Καρδιαν, Δούμισσαν των Σα-
λώνων, ‘Ηχώ της Καρδιάς, Διοπρροφόρον,
‘Υμνον της Κρήτης.

‘Η Διάπλσις άσπάξεται τους φίλους της:
Φιλόπατρον ‘Ιωνα (ή εικόν σου θά δημοσιευθῆ
εις τό συμπλέγμα, μαζί με τας άλλας) Βουλ-
γαρομάχον (φύλλα 1 — 2 έστειλα κατάλογον
δραμάτων δέν έχω) ‘Ηχώ της Λίμνης (μαν-
θάνω ότι άβρον θά γίνου πολλά, ώστε μη
κλαίγασαι, θά ιδῆς και θά διασκεδάσῃς)
‘Θρανοθείσαν Καρδιαν (έχει καλώς έπέρασεν
ή άδιαθεσία;) ‘Ηρωα του 21 (ναί, έλήθησαν
όλοι) ‘Χαράν των Γονέων (σ’ εύχαριστώ πολύ
δι’ όσα γράφεις: και ή έπιγραφή του φακέ-
λου άκόμη χαρισιστική) Γεώργ. Α. Στ. (έ-
λαβον) Γαλανόλευκον (εύχαριστώ πολύ διά
τό εσοπάθωμα) Δειλά Σουλτάνα (έστειλα)
Α. Σ. Κ. (τά έστειλα εκ δευτέρου) Νεανίαν
του ‘Ιονίου (να ίδούμε Ι) Ταπεινόν Κύριον
(περιμένο εύχομαι περαστικά ες τό άνεψάκι)
Νεανίδα του ‘Ιονίου (έστειλα) Τηλανγή ‘Α-
στέρα (φαίνεται ότι δέν έδιάβασες τον ‘Οδη-
γόν του Συνδρομητού) ‘Αγρομήτον Λεωνί-
δαν (και ού έπίσης) διαφορετικά δέν θά μου
έστέλλετε ‘Ασκήσεις προς δημοσίευσιν πριν
προκηρυχθῆ ή νέος Διαγωνισμός: ό περι ού
έρωτάς, δέν εινε συνδρομητής) Φοίβη ‘Α-
πόλλωνα (έστειλα και τρίτην άπόδειξιν, άν
και ήτο όλος περιττή) Παλλάδα (συνδρο-
μήτρια εινε, άλλα ψευδώνυμον δέν έχει)
Μίαν των Χαριτών (χαίρω που ένθουστάσθη
τόσον με τά φυλλάδια ή νέα μου φίλη) Πί-

σις-Πατρις (έστειλα) Ριζοσπάστην (δέν εί-
παμε να μην άμελής; άλλοτε μου έγραφες και
δύο φορές την εβδομάδα) ‘Τό Σβστό μας
Κανδήλι (βραδείον έστειλα: τί κάμνει ό ύπο-
ψήριος συνδρομητής;) Μαγαρένο Λουλουδάκι
(εύχαριστώ πολύ διά τά καλώς διαθέσεις)
‘Ισιγγαρέλλαν (έγειναν δεκτά) ‘Νύμφη του
Νεΐλου (έτσι: όσάκις εύρίσκεις όλιγον καιρό,
να μου γράφῃς) Ζήτω ή ‘Ελευθερία (ναί,
όσον προχωρεί ό ‘Γιάκος» μας, τόσον γίνε-
ται ωραιότερος: που να ιδῆς παρακάτω! θά
όμολογήσετε ότι ποτέ δέν έδιάβαστε ωραιό-
τερον μυθιστόρημα) Κόνκων Μυιλήνης (έλή-
φθησαν) Βυζαντινών ‘Αετόν (ειμφορές) ‘Αε-
ροναυτοπόλαν (φαντάζομαι την άτυπομονη-
σιαν Ι) ‘Εαρινή ‘Αύραν, Φοίβη, Γλυκίαν
‘Ελπίδα, κτλ. κτλ.

Εις όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 23
Φεβρουαρίου θάπαντήσω εις τό προσεχές.

**Ο ΓΥΡΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**
ΤΟΥ Κ. ΓΕΩΡΓ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ
θάποτελέση τον προσεχή τόμο της
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Εινε έξοχον ελληνικόν μυθιστόρη-
μα, διηγούμενον τας περιτελειάς ενός
μικρού νησιώτου, ό όποιο, αναγκά-
ζεται να περιέλθῃ
ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
προς αναζήτησιν μιās κληρονομίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αι λύσεις δεκταί: έξ ‘Αθηνών και Πει-
ραιώς μέχρι της 9 Μαρτίου, εν των ‘Επαρ-
χιών μέχρι της 16 Μαρτίου, εν του ‘Εξωτερι-
κού μέχρι της 4 ‘Απριλίου.
[Ο χάρις των λύσεων, επί του όποιου δέν
γράφεται τάς λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι
παλαίται ε: τῷ Γραφείω μας εις φακέ-
λους, άν έκαστος περιέχει 20 φύλλα
και τιμάται φρ. 1.]
126. Δεξιγυριστός.
Εις τά νερά μου ισχυρός
Κατεποντίστη στόλος.
Θεά και άνθος εύσμορον
Μ’ άποτελούν εύκόλους.
‘Εστάλη υπό της Ζιλχά Χανούμ
127. Στοιχειόγραφος.
Και εμέ, μέσ’ ετά πολλά της,
‘Η Γῆ μ’ έχει φόρεμά της
‘Αν έν γράμμα μου προσέσθης,
Πάρε ού να με φορέσθης.
‘Εστάλη υπό Α. Σ. Σαλαμάγκα
128. ‘Αναγραμματισμός.
Στιών Θεών την κατοικίαν
Τρέφομαι με άμφοσίαν.
Τά ψήφια μου πειράζει
Και συνάδελφόν μου κράζει.
‘Εστάλη υπό του ‘Ιδεολάτρου
129. Τρίγωνον.
* * * * * = Πόλις Ισπανική.
* * * * * = Πόλις Τουρκική.
* * * * * = ‘Υλη ήφαιστειογενής.
* * * * * = Πρόβσις.
* * * * * = Φθόγγος.
* * * * * = Φωνήεν.
‘Εστάλη υπό του Είμαι Ζακυνθία

130—134. Μαγικόν Γράμμα.
Τῆ ανταλλαγή ενός γράμματος εκάστης των
κάτωθι λέξεων δι’ ενός άλλου, πάντοτε του
αυτου, να σχηματισθουν άλλαι τόσαι λέξεις:
ζῦθος, άρπα, ταῦρος, Καρία, άνιή
‘Εστάλη υπό της Γαλανής Σταυροφόρας
135—136. Μεταμορφώσεις.
1. — ‘Ο άγριος διά 5 μεταμορφ. να γίνῃ ήπιος.
2. — ‘Ο δαίμων διά 10 μεταμ. να γίνῃ άγγελος.
‘Εστάλη υπό Κωνστ. ‘Εμ. Μαντζουράνη
137. Διπλή ‘Ακροστιχίς.
Τά μεν αρχικά γράμματα των κάτωθι ζη-
τούμενων λέξεων άποτελούν κατά σειράν πό-
λιν της Μ. ‘Ασίας, τά δε δεύτερα θεάν ελ-
ληνικήν:
1. ‘Όρος της Μακεδονίας. 2. Συνώνυμον
του φόβου. 3. Γίγας. 4. Μέγας ποταμός της
‘Αμερικής. 5. Βασιλεύς των Μήδων.
‘Εστάλη υπό του ‘Ακωνθίνου Στεφάνου

138. Φωνηεντόλιπον.
θς - δ - κ - δδθ
‘Εστάλη υπό της Νέας Σελήνης
139. Γρίφος.
λελελελελε λε λε
λελελελελε λε λε
λε λελελελε τόπ’ αν.
λε λε λε
λε λε λε
‘Εστάλη υπό της Βάρκας του Κανάρη

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Τόσον λοιπόν μικρούς μας νομίζεις, Αιγό-
κλημα, προς έγγραφην άπόρων και ξε-
σπάθωμα; — * * * (1,54)
Φλωρεντία, πόσον νόστιμα σου τά ειπε τό
Μενεξεδέλιο Μπουκετάκι όταν άφήρε-
σες ζωήν μύρμηκος. Φίλη μου, όφείλεις να
εΐθεσαι ζωήν, τιμήν και περιουσιαν του άλ-
λου. ‘Ιουλια (1,55)

Σύλλογος «ΑΜΙΛΛΑ» Κωνσταντινουπό-
λεως. Γενομένων άρχαιρεσιών εξέλε-
γησαν: Πρόεδρος: Πλοίαρχος Νέμος, ‘Αν-
τιπρόεδρος: ‘Ανακρέων, Γραμματεύς: ‘Ε-
θνική Ψυχή, Ταμίας: Σιληρη Σιλαβιά, Σφύ-
βουλοι: Μωριστοφελής, Ποδητή Κωνσταν-
τινούπολις, ‘Αντιπρόσωποι, Θεσσαλίας: Δε-
νοπαθουμένη ‘Ελλάς, ‘Αμισσού: Δεκαπε-
ταστή Πλοίαρχος. Συνδρομή μηνιαία φρ. 2.
Διεύθυνσις: Στέφροπουλος, Abit han 10
Galata, Constantinople. (1,56)

Ειδιοποίησις. — Ζητείται μηχανικός διά
των... άλευρόμυλων των ‘Ανοικτοκά-
δων! ‘Αρχιμωλνάς: 25η Μαρτίου! Στα-
ροκαθαριστής: Περιοπατητής του Σερφ!
Κοσκινοῦ: Βασιλόπαις! Σκυβαλου: Μία
των Χαριτών! ‘Αντιπρόσωπος έν Αιγύπτω:
‘Ιδανικότης! έν Σμύρνῃ: Ζιλχά Χανούμ!
(1,57)

Ληροσομμωριται, Τοακιτζή Μεχμέτ και
Στα... άνεκαλύθητε. Παραδοθήτε πριν
σας βγάλουμε ετό... **ΦΟΡΟ!!** — Οι ληστευ-
θέντες συνδρομηταί! (1,58)

ΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεία ‘Ομονοίας,
δός Δώρου, 8Α
‘Ωραι έπισκέψων 10-12 και 3-5
‘Εστάλη υπό του Είμαι Ζακυνθία

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστώμενον υπό του ‘Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ’έσοχόν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμών ύπηρεσιās
και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
‘Εσωτερικού:	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	‘Εσωτερικού λεπ. 20. ‘Εξωτερικού φρ. χρ. 0,20
‘Ετήσια 8,—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	Φύλλα προηγουμένων ετών, Α’ και Β’ περιόδου
Εξάμηνος 4,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	τιμάνται έκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
Τρίμηνος 2,50	‘Εν ‘Αθήναις, 6 Μαρτίου 1910	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός		Οδός Εβερτίδου άρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον
		‘Ετος 32ον. — ‘Αριθ. 14

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΝΤΙΘΑΛΑΜΟΝ ΤΟΥ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΥ

— ‘Ενας μόνο εινε που κάθεται και περιμένει σιγά. Τι καλά!... — ‘Ας καθήσωμε και μες. (Μπαράφ!) Φθάνει να μην άργήσῃ! — (Στοιχόμενος έξαφνα και μη βλέπον κανένα.) — Μπα! τί έγινε αυτός;!

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΙΤΑ

Αγαπητοί μου,
ΜΕΘΑΥΡΙΟΝ, — σās γράφω τό Σάββατον της ‘Τυρινής. — άρχίζει ή Μεγάλη Σαρακοστή. Δέν εινε βέβαια ανάγκη να σās τό ύπενθυμίσω! Το γνωρίζετε τόσον καλά! Και σās φθάνει ή λύπη που αισθάνεσθε διότι τελειώνει γρήγορα — έπως όλα τά καλά πράγματα εις τίν διασκόπη, — ή έποχή της χαράς και της κισκοδέσεως, της πρόγγας και της μάσκας, ή τρελλή ‘Αποκρηά!... ‘Αλλ’ εινε άρά γε κακόν πράγμα ή Σαρακοστή που την διαδέχεται;... Δέν τό πιστεύω! Να ιδῆτε τί γρήγορα που θά τελειώσῃ και αυτή, και ας την λέγουσ Μεγάλην, και ας έχῃ εξ’ όλοκληρους εβδομάδας, εργασίμως, κοπιώδεις, σχεδόν χωρίς έορτάς, χωρίς άργιαν, χωρίς διασκεδάσιν! Να ιδῆτε, σās λέγω, τί

γρήγορα που θά τελειώσῃ! Και διά να τελειώνει και αυτή γρήγορα, σημαίνει ότι εινε καλόν πράγμα... ‘Εγώ τουλάχιστον, και σās παρακαλώ να με πιστεύσετε, την προτιμώ και από την ‘Αποκρηά, την προτιμώ και από κάθε άλλην έποχήν. Διά πολλούς λόγους και σπουδαίους. Πρώτον διότι συμπίπτει με την ‘Ανοιξιν, με τον ώραιον Μάρτην, ό όποιος κατά την παροιμίαν δέν λείπει ποτέ από την Σαρακοστήν, και με τίν θαυμάσιον ‘Απρίλην ό όποιος συμπεριλαμβάνεται συνήθως κατά τό ήμισυ. Δεύτερον διότι η Σαρακοστή εινε ή έποχή της εργασίας και της προσευχής, πράγματα και τά δύο που μου άρέσουν, και έχω την ιδέαν ότι ώφελούν τους ανθρώπους, μικρούς και μεγάλους, σώματα και ψυχάς, περισσότερο από την άργιαν, τίν μαζιλαροπόλεμον και την διασκεδάσιν... Και τρίτον διότι ή Σαρακοστή εινε ή έποχή της ‘Νηστειας, μιās καταναγκαστικής ‘αυτοφαγίας», ή όποια, καθώς γνωρίζετε, ονομάζεται και ‘άνθρωπιστική διαίτα». Σās άρέσουν τά σαρακοστιανά; ‘Εγώ τά λατρεύω. Και προπάντων τά θαλασσινά. Τί όρεκτικά που εινε, τί νόστιμα, τί εύώδη!... Οι άχινόι, τά μύδια, τά στρείδις, τά χάβαρα, οι πίννες, οι γα-

ρίδες!.. Περάσ’τε από την ‘Αγοράν, μίαν ήμέραν ‘απασχολήσῃς όταν τά σάγια εις ένα κρεμασμένα εις τά τοιγύγια, και τά έντόστια εις τά τραπέζια, και τά αίματα εις τό πεζοδόριον, διά να φρίξετε και ναηδιάσετε! Περάσ’τε αύριον ή μεθαύριον, όταν ή ‘Αγορά όλη θά εύωδιάζῃ από τά θαλασσινά, διά να ζωγονηθῆτε και ναγαλλιιάσετε!.. Αυτή, στοχάζομαι, εινε πολύ μεγάλη διαφορά! ‘Ετυχε ποτέ να παρευρεθῆτε εις ίχθυοπωλείον, όταν φθάνῃ και ανοίγεται τό κιδάτιον με τά θαλασσινά; Σās βεβαιώ ότι εινε άπόλαυσις, ποίησις, ήδονή. Τώρα με την μεγάλην ταχύτητα της συγκοινωνίας, τά ψάρια, τά όστρακόδερμα και τά μαλάκια, φθάνουν εις τας ‘Αθήνας ζωντανά. Κατήντησε να τά εύρίσκωμεν έδω φρεσκότερα παρα εις αυτά τά παράλια! ‘Ερχονται πολλάκις με τάγον, άλλα και με φύκια, με θαλασσαν, με ιδώδιον... Τί ποικιλία, τί χρώματα, τί σχήματα, τί ιριδώσεις και τί εύώδη! Εινε και τόσον θαυμάσιον και τόσον... όρεκτικόν! ‘Αδύνατον να μην όμολογήσῃ κανείς ότι μαζί με τά προϊόντα της γῆς, τά φυτά και τους καρπούς, — άλλα χρώματα έδω και άλλαι εύώδιαι, — αυτή εινε ή άληθής, ή φυσική, ή μόνη τροφή του ανθρώπου.